

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΑΡΙΘ 27-28

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΑΠ. ΠΑΥΛΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁμιλία τοῦ Μαν. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἀπαγγελθεῖσα ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆ 29 Ἰουνίου 1928, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐπετείου τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου βράχου, τοῦ καθαγιασθέντος διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἰστάμενοι καὶ πάλιν σήμερον καὶ τὴν ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἐπιτελοῦντες, ὑπὸ βιθυνιάτης διακαεχόμεθα συγκινήσεως. Αἰσθανόμεθα ὅτι πληροῦται τὸ χάσμα εἴκοσι αἰώνων, ὅτι αἴθεται τὸ παραπέτασμα τῆς ἱστορίας καὶ βλέπομεν νοερῶς τὸν Παῦλον ἰστάμενον ἐν μέσῳ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ ἀγορεύοντα πρὸς τοὺς Ἀρεοπαγίτας καὶ τὸν Ἀθηναϊκὸν λαόν, ἀλούμενον δὲ μονονουχί τὴν φωνὴν αὐτοῦ μέχρις ἡμῶν ἀπηχοῦσαν τὴν «καινὴν διδαχὴν», ἀποκαλύπτουσαν τὸν τέως ἄγνωστον εἰς τοὺς Ἀθηναίους Θεόν.

Ἀφανὴς καὶ ἄγνωστος εἶχεν ἔλθει εἰς Ἀθήνας ὁ Παῦλος, ἐντελῶς ξένος πρὸς τὴν ἐστίαν ταύτην τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ καὶ τῆς φιλοσοφίας. Παρ' ὄλην τὴν παρακμὴν τῆς ἡένδοξος πόλις τοῦ φωτὸς διέσωζε τὸ ἀρχαῖον πνευματικὸν μεγαλεῖον. Παρὰ τὰς γενομένας ὑπὸ τῶν ρωμαίων διαρπαγὰς ἀειμῆτων καλλιτεχνμάτων τῆς τέχνης, θαυμάσια μνημεῖα ἐκόσμουσαν πᾶσαν αὐτῆς γωνίαν. Ἡ Ἀκρόπολις ὑψῆτο μεγαλοπρεπῆς, θαῦμα τέχνης καὶ πολιτισμοῦ. Ὁ Παῦλος κατάπληκτος εἶδε τὸ πλῆθος τῶν βωμῶν καὶ τῶν ἀγαλμάτων τῶν ψευδῶν θεῶν. Αἱ Ἀθηναὶ ἦσαν πόλις «κατείδωλος». Ἡ ψυχὴ τοῦ Παύλου παρωξυνθῆ καὶ ἐταράχθη ἐπὶ τῇ θέᾳ των, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐλάτρευον τοὺς ψευδεῖς Θεοὺς καὶ ἐκυπτον πρὸ τῶν ἀγαλμάτων. Ἀλλὰ μετὰ παραμυθίας ὁ Ἀπόστολος εἶδε καὶ βωμόν, φέροντα ἐπιγραφὴν «Ἀγνώστῳ θεῷ». Οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς καὶ ἄλλοι ἀλλαχοῦ ἐπραττον, μὴ ἀρκοῦμενοι εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν ἐκ τῆς μυθολογίας γνωστῶν θεῶν, ἔδρυσαν ἐν Ἀθήναις καὶ βωμόν εἰς ἄγνωστον θεόν, ὅπως ἔχωσιν αὐτὸν εἰμενῆ.

Ὁ Παῦλος, ὑπὸ ἐνθέου ζήλου κατεχόμενος πρὸς μετὰδοσιν τῆς ἀληθείας, ἐσκέφθη νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀρησιμοποίητον τὸ γεγονός τοῦτο. Ἀνεζήτησε τὴν ἰουδαϊκὴν Συναγωγὴν ἐν τῇ πόλει καὶ ταύτην κατέστησεν ἀφετηρίαν τοῦ κηρύγματός του, ὁμιλήσας τὸ πρῶτον πρὸς ἀνθρώπους μᾶλλον προπαρασκευασμέ-

νους διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν ὅποιαν ἐκήρυττε. Διότι εἰς τὴν Συναγωγὴν μετέβαινον καὶ οἱ προσήλυτοι Ἕλληνες. Κατὰ τὸ παραδειγμα δὲ τοῦ Σωκράτους περιερχόμενος τὴν Ἀγορὰν τῆς πόλεως προὐκάλει συζητήσεις ἐπὶ τῶν κηρυττομένων ἐπ' αὐτοῦ θρησκευτικῶν ἀληθειῶν. Αἱ συζητήσεις ἐγνώσθησαν εἰς εὐρύτερον κύκλον, παρ' ὄλην δὲ τὴν ἀπόδοσιν τῶν αἰώνων οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Παύλου, ὡς καὶ οἱ παλαιότεροι, ἀλλὰ καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες ξένοι «εἰς οὐδὲν ἕτερον ἠδὲ καίρου ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον». Ὁ Παῦλος ἐδίδασκε ἰεᾶ τιὰ καὶ ξειζόντα, προκαλοῦντα ζαηρόν τὸ ἐδιαφέρον. Ἐν ὅμως σημείον τῆς «καινῆς διδαχῆς» ταύτης, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἦν ὁ Παῦλος ἐκήρυσσε, μετὰ δυσφορίας ἠκούσθη ὑπὸ τῶν Σταϊκῶν καὶ Ἐπικουρεῖων φιλοσόφων, τῶν ἀποκροονόντων τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ τέως ἄγνωστος Παῦλος προὐκάλει τὴν πάγκοινον προσοχὴν τῶν Ἀθηναίων. Καὶ ἄλλοι μὲν περιφρονητικῶς περὶ αὐτοῦ ὡς σπερμολόγου ἐξεφράζοντο, ἄλλοι δ' ἐθεώρουν αὐτὸν διδάσκαλον ξένων θεῶν, καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενον. Τέλος ὠδηγήσαν αὐτὸν ἐπὶ τὸν Ἀρείον Πάγον, εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὅπου συνήλθον ὄχι μόνον οἱ Ἀρεοπαγίται, ἀλλὰ καὶ λαὸς πολὺς, ἐκ περιεργείας μᾶλλον, ὅπως ἀκούσῃ νέον τι παρὰ τοῦ ξένου διδασκάλου.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, ἱστορικὰ χιλιετηρίδων, δὲν ὑπῆρξε γεγονός δυνάμενον νὰ παραβληθῆ, κατὰ τὴν σημασίαν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπακολουθήματα, πρὸς τὸ ἐπιτελεσθὲν κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἰστατο ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ φιλοσόφων πεφυσισμένων ἐπὶ τῇ σοφίᾳ των, ἐν μέσῳ κοινωνίας ἐγκαυχωμένης ἐπὶ τῇ πολιτισμῷ αὐτῆς, ἰστατο ξένος αὐτὸς Ἰουδαῖος, ἀντιπρόσωπος καταφρονουμένου ἔθνους ἐν μέσῳ Ἑλλήνων, ἀπλοῦς Ταρσεῦς σκηνοποιὸς ἐν μέσῳ πλουσίων καὶ εὐγενῶν, ἀμαθῆς νομιζόμενος ἐν μέσῳ ἀριστοκρατῶν τοῦ πνεύματος. Πρὸ τῆς διανοίας τοῦ Ἀποστόλου, ἀτενίζοντος τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν Ἀθηναϊκὸν λαόν, ἠδύνατο κατὰ τὰς ἱερὰς ἐκείνας στιγμὰς νὰ παρελάσῃ ὀλόκληρον τὸ ἱστορικὸν παρελθὸν καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἔνδοξος σταδιοδρομία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἡ ἐν μέσῳ αὐτοῦ ἀνάδειξις τῶν μεγάλων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν, ὧν τὰ συγγράμματα καλῶς ἐγίνωσκε καὶ οἵτινες μάτην ἠγωνίσθησαν ν' ἀνεύρωσι τὴν περὶ Θεοῦ ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ὁ θεόπνευστος Ἀποστολος, ὑπεράνω πάσης ἐπιγείου δόξης καὶ σοφίας διατελῶν, κατείχετο ὅλος

ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἦν ἤλθε νὰ κηρύξη. Καὶ ὑψῶν τὴν φωνὴν του ὁ θεολόγος Διδάσκαλος «*Ἄνδρες Ἀθηναῖοι*», ἀνακράζει, «*κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ*». Συναρπάζει οὕτω τὸ ἀκρουαῖον καὶ προκαλεῖ τὴν συμπάθειάν του, διὰ τῆς τόσον προσφιλοῦς προσφωνήσεως, τῆς λίαν γνωρίμου ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν ἀρχαίων ρητόρων, καὶ διὰ τοῦ ἐπαίνου τῆς πανθομολογομένης εὐσεβείας τῶν Ἀθηναίων. Ἀλλὰ τὸν ἔταινον τοῦτον δικαιολογῶν ὁ Ἀπόστολος προσέθηκεν ὅτι διερχόμενος τὴν πόλιν καὶ παρατηρῶν τὰ μνημεῖα τῆς λατρείας τῶν εἶδε καὶ τὸν βωμὸν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς «*Ἄγνωστω θεῷ*». Ὁ Παῦλος χρησιμοποιοῖ τὸ γεγονός τοῦτο ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸν ἀληθῆ Θεόν, ὃν τῷ ὄντι ἠγνόουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἵτινες διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ βωμοῦ ἐκείνου καὶ διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφῆς ἐμαρτύρουν ὅτι παρεδέχοντο τὴν ὑπαρξίν καὶ τιμὴν θεῶν πραγμάτων ἐκτὸς τῆς λατρείας τῶν καιμένων. «*Ὁ οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε*, προσέθηκε, *τοῦτο ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν*». Αὐτὸ τὸ ὅποιον, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζητε, τὸ λατρεύετε, αὐτὸ οἶ; καθιστῶ γνωστὸν καὶ περὶ αὐτοῦ οἶ; διδάσκω. Ὡς νὰ ἔλεγε, δὲν εἶμαι σπερματολόγος καὶ εἰσηγητὴς ξένων δαιμονίων, ὡς τινες μεταξὺ ὑμῶν ἰσχυρίσθησαν. Ὁ Θεός, τὸν ὅποιον κηρύττω, δὲν οἶς εἶναι ξένος διότι τὸν λατρεύετε χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε. Εἶναι ὁ δημιουργὸς καὶ κύριος οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὅς τις δὲν κατοικεῖ εἰς ναοὺς χειροποιήτους καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐξυπηρετῆται ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων· αὐτὸς ζῶσιν καὶ πάντα.

Συνεχίζων τὴν θαυμασταὴν δημηγορίαν του ὁ Ἀπόστολος καὶ τὴν καθόλου ἱστορίαν ἐπισκοπῶν, ἐδίδαξεν ὅτι ὁ Θεός ὡς δημιουργὸς τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τεθέντος ἀνθρώπου, ἐξ οὗ πάντα τὰ ἔθνη παρήχθησαν, καθώρισεν ὅρια τῆς ἐπὶ γῆς κατοικίας καὶ δράσεως ἐκάστου αὐτῶν καὶ ἀφῆκεν αὐτὰ νὰ εὗρωσιν αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον. Ὡς ἐν σκότει εὐρισκόμενα ἐζήτησαν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ψηλαφήσωσι καὶ εὗρωσιν αὐτόν, καίτοι δὲν ὑπάρχει μακρὰν ἐνός ἐκάστου ἀνθρώπου, «*ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν*» ὡς καὶ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ποιηταί, ἐνοῶν τὸν Ἄρατον καὶ τὸν Κλεάνθη, εἶπον: «*Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν*». Δὲν πρόπει λοιπόν, προσέθηκεν ὁ Παῦλος, γένος ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ, ἐξ αὐτοῦ προσερχόμενοι, νὰ νομίζωμεν ὅτι εἶναι δυνατόν οὕτως, τὸ ἀπόλυτον Πνεῦμα, νὰ παρασταθῇ διὰ τῶν χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν ἢ λιθίνων ἀγαλμάτων ἢ ἄλλου τινὸς χαράγματος τέχνης καὶ δι' ἐπινοήσεως ἀνθρώπου. Ὁ ἀληθὴς δὲ Θεός, «*τοὺς χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδῶν*», ἀποκαλύπτειται ἢ)η εἰς τοὺς ἀνθρώπων, προκαλεῖ αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, διότι θὰ κρίνῃ δικαίως ἐν ἡμέρᾳ ὠρισμένη τὴν οἰκουμένην ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ, τεκμήριον τοῦτου παρασχῶν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ταῦτα λέγων διετύπου τὴν μεγίστην χριστιανικὴν ἀλήθειαν, τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τοῦ ὅλου πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς νέας θρησκείας. Ἦτο μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων «*μάργυς τῆς ἀναστάσεως*» τοῦ ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἀνθρώπων σταυρωθέντος Χριστοῦ, ὃν καὶ αὐτὸς

εἶδεν (Α'. Κορ. 9,1) καὶ παρ' οὗ ἐκλήθη εἰς τὸ κήρυγμα ὡς «*σκεῦος ἐκλογῆς*». Μετὰ τινα χρόνον ἔγραψε πρὸς τοὺς Κορινθίους «*εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγγεραται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν*» (Α'. Κορ. 15,14). Περὶ τῆς ἀναστάσεως εἰδιδύσκων ὁ Ἀπόστολος ὡς περὶ ἀναιτιρητήτου γεγονότος, διότι εἶδε, πορευόμενος εἰς Δαμασκόν, τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Χριστόν, ἀλλ' οἱ φιλόσοφοι ἀπέκρουον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἀποστρέφοντες τὴν ἀπλότητα τῆς διδασκαλίας καὶ ζητοῦντες ὑπεροχὴν λόγου καὶ σοφίαν, καθ' ὃν τρόπον οἱ Ἰουδαῖοι ἐζήτουν θαύματα. Ὁ δὲ Ἀπόστολος ἔγραψεν «*ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας*· ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖα αἰτοῦσι καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστόν, Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν» (Α'. Κορ. 1,22-24). Ἀληθῶς «*τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελεξάτο ὁ Θεὸς ἵνα καιαίσχυνῃ τοὺς σοφοὺς*» (1,27). Μεταξὺ δὲ τούτων ἦσαν καὶ οἱ σοφοὶ τῶν Ἀθηναίων, πρὸς οἷς ὠμίλει ὁ μέγας Ἀπόστολος.

Ἀκούσαντες οὗτοι ἀνάστασιν νεκρῶν διέκοιψαν τὸν Ἀπόστολον. Καὶ οἱ μὲν ἐχλεύαζον αὐτόν, οἱ δὲ ἔλεγον ὅτι θ' ἀκούσωσιν αὐτοῦ περὶ τούτου καὶ πάλιν «*Ὅτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν*». Ἀλλὰ τὸ κήρυγμα του δὲν ἔμεινεν ἀνευ ἀποτελεσματος· ὁ ριψθὴς σπόρος· ἐκαρποφόρησε, διότι, κατὰ τὴν πληροφορίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, εἰς ὃν ὀφείλομεν τὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος, «*τινὲς ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ (τῷ Παύλῳ) ἐπίστευσαν, ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ ἔτεροι σὺν αὐτοῖς*» (Πραξ. 17,34). Αἱ ἐκφράσεις αὐτῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ δηλοῦσιν ὅτι ἱκανοὶ ὑπῆρξαν οἱ εἰς Χριστόν πιστεύσαντες, ὀνομαστικῶς γινωσκόμενοι ἐξ αὐτῶν τὸν Διονύσιον, ἐκ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν καὶ ἀρχόντων τῆς πόλεως, ὡς καὶ τὴν πρώτην Ἀθηναίαν χριστιανὴν Δάμαριν. Αἱ βάσεις τῆς Ἐκκλησίας Ἀθηναίων ἐτέθησαν ἢ)η ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου καὶ ἡ νέα ἀληθὴς θρησκεία ἐγκαθιδρύθη ὀριστικῶς ἐν τῇ ἐνδόξῳ πόλει.

Ἄλλ' ὁ Ἀπ. Παῦλος δὲν ἐκήρυξε μόνον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Τὸ κήρυγμα του ἀπηυθύνετο πρὸς ἅπαντα τὸν Ἕλληνισμόν, πρὸς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην. Ὁ βράχος τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπῆρξε τὸ ἐπισημότερον βῆμά του. Ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τῆς πολυθείας ὁ μέγας ἀντιπρόσωπος τῆς νέας θρησκείας ἀνεδείχθη κατ' ἐξοχὴν «*διδάκαλος τῶν ἐθνῶν*» καὶ δ ἐκήρυξε τὸ τέλος τῆς ψευδοῦς θρησκείας. Διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Παύλου παρήχθητο ὁ παλαιὸς καὶ ἤρχετο ὁ νέος κόσμος, παρήχθητο νέα κατάστασις. Δὲν θὰ ἐβράδυνε παρὰ τὸν βράχον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, ὡς Ἐπίσκοπος Ἀθηναίων, νὰ ἰδρῦσῃ τὸν πρῶτον χριστιανικὸν ναὸν τῶν Ἀθηναίων, ἀλλ' ὡσαύτως δὲν θὰ ἐβράδυνε ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἄγαλμα τῆς προμάχου Ἀθηνᾶς ν' ἀντικαταστήσῃ ἢ

ισρά εικόν της ἀειπαρθένου Μαρίας, της Παναγίας «'Αθηνιώτισσας», και ὁ Παρθειῶν να μεταβληθῆ εἰς ναον χριστιανικόν. Ἀπο τοῦ Σουνίου δὲν θὰ ἐφαίνετο ἡ λογγὴ τῆς Παλλάδος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ τίμιος Σταυρός, επισιιάζων το ἐκδ' ξὼν αὐτοῦ. Ὅτι δ' ἐγένετο ἐν Ἀθήναις ἐπαιελομβάνετο παντοχῶ τοῦ κοσμοῦ. Ὁ Παῦλος ἐσάλπισεν ἀπὸ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν χωρὺν γέει ἐποχῆς τῆς παγκοσμίου ἱστορίας και ριζ κλῆν τοῦ κόσμου μεταβολῆν. Ταυτης δὲ ὄργανον ἐμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὁ Ἑλληνισμός. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα και τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἡ φιλοσοφία και ὁ πολιτισμὸς καθόλου διετεθησαν, κατὰ τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ, εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ Παῦλος ἑλληνιστὶ ἐλάροξε πρὶν ἢ ἐλθῆ εἰς Ἀθήνας και ἐν Ἱερουσαλὴμ και ἐν Ἀποστολείᾳ, ἐν Τρωάδι, ἐν Φιλίπποις, ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἐν Βεροῖα. βραδυτερον ἐν Κορίνθῳ, τῇ τότε πρωτευούσῃ πόλει τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἣ ἐμελλε νὰ παρεμύνη ἐπὶ μακρον, και ἐν Ἐφέσῳ και ἐν αὐτῇ τῇ Ρωμαίᾳ. Τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἐλεμμεπεν ἡδῆ ἰδὸν ἐν σκοτει και σκιά θανάτου εὐρισκομενον Ἑλληνισμὸν, ἵνα και αὐτὸς σαθῆ και νέαν προσφέρῃ ὑπηρεσίαν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον. Εἰς τὴν ἐπιλυσιν ἰὼν προκληθέντων δια τοῦ Χριστιανισμοῦ μεγαλῶν ζῆματων ἐρησιμοποιοῦθησαν πᾶσαι ἀπνευματικαὶ ὀφειλῆαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἑλληνικαὶ Θεολογικαὶ Σχολαὶ πολλαχὸν ἰδρυθησαν, μεγάλοι Θεολογοὶ και συγγραφεῖ, Ἕλληνες ἀνεφάνησαν, Σύνοδοι Τοπικαὶ και Οἰκουμενικαὶ συνεκροτήθησαν, νέα ἑλληνικὴ γλῶσσα διεπλάσθη, ἡ ποίησις και ἡ τέχνη ἐχρησιμοποιοῦθησαν εἰς λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τὸ ἱστορικὸν θαῦμα τῆς ἀναβώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ και τοῦ λοιποῦ κόσμου δια τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ οὐ ἦν συντελεσμέον, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ὁ Ἄπ. Παῦλος ἐκηρυξεν ἀπο τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὁ Ἑλληνισμὸς ὁ διεσπασμένος και ὑπόδοιλος εἰς τοὺς ἀπληεῖς Ρωμαίους δυνάστας, ἀναγεννηθεῖς, εἰσηλθεν εἰς νέαν ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν, μεγάλας ἀνακτῆσας πνευματικὰς δυνάμεις. Ἡνώθη δια τῆς νέας θρησκείας εἰς μίαν ἀπεραντὸν κοινωσίαν, τὴν Ἐκκλησίαν, και πρώτην φορὰν δι' αὐτῆς μετα τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν λαῶν ἀπῆρτισεν ἐν ὅλον. Δὲν ὑπῆρξε δὲ μόνον πνευματικὴ ἡ ἀναβίωσις αὐτοῦ. Διότι, ἕνεκα θρυμαστῆς συνδρομῆς τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων, ἃς παρήγαγεν ὁ Χριστιανισμὸς, μικρὸν κατὰ μικρὸν το καταρρέον ρωμαϊκὸν Κράτος μειερχηματίσθη ἐν Βυζαντίῳ εἰς Ἑλληνικὴν Ἀυτοκρατορίαν, μεγίστην ἐπιτελέσασαν ἱστορικὴν ἀπεστολήν δια τὸν Χριστιανισμὸν.

Ὁ Παῦλος, ὁ μέγας ἡμῶν Διδάσκαλος, καλεῖ ἡμᾶς σήμερον κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου κηρύγματός του, ν' ἀναμετρήσωμεν τὴν ὑψίστην αὐτοῦ σημασίαν και νὰ ἐνστεγνωθῶμεν τὴν ὑψηλὸν διδασκαλίαν του, δι' ἧς κατέστησε γνωστὸν τὸν ἄγνωστον εἰς τοὺς προγόνους μας ἀληθινὸν Θεόν. Καὶ προσερχόμενοι ἐν εὐλίβειᾳ πρὸς τὸν βράχον τοῦτον, ὡς πρὸς ἱερὸν χριστιανικὸν προσκύνημα, ἃς ἀποδεικνύωμεν δι' ἔργων ὅτι ὁτως γινώσκωμεν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἄς φανῶμεν ἄξιοι τοῦ Ἀποστόλου και Διδασκάλου ἡμῶν, τὴν γνώσιν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ,

και τὴν πίστιν πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν διεκδηλοῦντες δι' ἔργων ἀγαθῶν. Τηροῦντες τὰς ἐπιτοῆνας αὐτοῦ, ἃς μὴ μόνον αὐτὸν κατ' ὄψιν ἐκεῖνος ἐμμεῖτο τὸν Χριστόν, ἃς ἐπιδιώκωμεν ὅτι ἐκεῖνος ἠύξειτο πρὸς τοὺς χριστιανούς, ἵνα ἡ ἀγάπη ἡμῶν ἔτι μάλλον και μάλλον περισσεύῃ ἐν ἐπιγνώσει και πάσῃ αἰσθήσει, εἰς τὸ δοκιμάζειν ἡμᾶς τὰ ἀφύρονα, ἵνα ὦμεν ἐλλοκρινεῖς και ἀπρόσκοπτοι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, πεπληρωμένοι καρπὸν δικαιοσύνης, τὴν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ (Φιλιπ. 1,9-11). Ἄμην.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἘΡΓΑΣΙΑ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία πάντοτε εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς κοινωσίας και τοῦ Ἔθνους. Βεβαίως τὸ κείριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἡ κατὰ Χριστόν μόρφωσις και διάπλασις τῶν ἀνθρώπων· εἶνε ἡ σωτηρία αὐτῶν δια τῆς θείας χάριτος και διδασκαλίας. «Ζητεῖτε πρώτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ και τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ» (Ματθ. 6', 33). Ἡ ἀληθὴς μόρφωσις τῶν ἀνθρώπων εἶνε μεγίστη ὑπηρεσία εἰς τὴν κοινωσίαν, διότι ἔχουν ἀγάπην και εἰρήνην και ἀμοιβαίως βοηθοῦνται και προοδεοῦν. Ἄνευ τῆς Χορκῆς ταύτης μορφώσεως και τῆς Χορκῆς ἀγάπης ἀναπτύσσεται ἀμοιβαία δυσπιστία και μῖσος· ἀπτύσσεται τὸ δικαίον τοῦ ἰσχυροτερου, ὡς λέγεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ περὶ τοῦ Ἰομαίλ. «Αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπὶ πάντας και αἱ χεῖρες πάντων ἐπ' αὐτόν» (Γεν. 15', 12).

Ἀλλὰ και ἄλλως ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν ὑλικῶν συμφερόντων και ἐθνικῶν, ὡς εἰργάσθη ἐπὶ τόσους αἰῶνας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καθ' οὓς, ἐν μέσῳ ἀπαραδειγματίστων διωγμῶν, διετήρησε τὴν ἐθνικὴν ὑπόστασιν, ἐνίσχυσε πολλαχῶς τὰ Σχολεῖα ἡ και συνέστησεν ἀνήγειρε Φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα και Ταμεῖα ἐλεῶν και, ἐν γένει εἰπεῖν, ἀπέβη ὁ καλλίερους ποταμὸς, ὅστις κατήρδευσε τὰς ἀγόνους και ξηρὰς πεδιάδας. Πάντες ἀνομολογοῦν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέβη ἡ κίβωτος τοῦ Ἔθνους και ὅτι ἀναρίθμητοι κληρικοὶ, ἀγωνισθέντες, ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας και τοῦ Ἔθνους. Οἱ Χριστιανοὶ εὐρισκον παρηγορίαν και ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν, αὐτὴν τὴν σωτηρίαν τῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν ὁμως τοῦ Ἔθνους ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία δὲν εἰργάσθη, ὡς ἔδει, διότι ἡ Πολιτεία περιορίσεν αὐτὴν εἰς καθαρῶς Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα και διὰ νόμων ἀφῆρσε και αὐτὴν τὴν διοίκησιν τῶν Ἐκκλησιῶν κτημάτων και χρημάτων. Ἡ Πολιτεία ἐθεώρησεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπόχει μόνον διὰ τὰς τυπικὰς ὑποχρεώσεις τῶν Χριστιανῶν και διὰ

τοῦτο δὲν ἠθέλησε νὰ μορφώσῃ κληρικούς ἀξιούς τῆς μεγάλης τῶν ἀποστολῆς ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων τῆς κοινωνίας. Τὰ ἔσοδα τῶν Ἱ. Ναῶν, πρὸ τοῦ νόμου περὶ Ἐνοριῶν, διημεθύνοντο ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Δημάρχων, οἵτινες διώριζον τοὺς Ἐπιτρόπους· πολλαχοῦ δὲ οἱ Δήμαρχοι ἱεροσύλως ἔδαπάνων χάριν τοῦ κόμματος ἢ τῶν ἐκλογῶν. Αἱ δὲ Ἱ. Μοναί, αἵτινες ἀπέβησαν τὸ ἄσυλον τῶν τυραννομένων καὶ πνευματικαὶ ἐστίαί, διημεθύνοντο ὑπὸ τῶν ἰσχυρότων. Οἱ δὲ Ἐπίσκοποι, παρὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, δὲν εἶχον κἄν γνῶσιν τῶν συμβαινόντων.

Οὕτω δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπτύχῃ συστηματικὴ φιλανθρωπία ἢ ἄλλη κοινωφελὴς ἐργασία, ἐφ' ὅσον οἱ Ἐπίσκοποι ἦσαν μόνον διὰ τὰς κηδεῖας καὶ τὰ μνημόσυνα. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ Ἐκκλησία εἰργάθη διδασκόνσα καὶ προτρέπουσα εἰς φιλανθρωπίαν καὶ κοινωφελῆ ἔργα τοὺς Χριστιανούς. Πολλοὶ δὲ Ἐπίσκοποι ἢ ἀνήγειρον φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα ἢ ἐνίσχυνον ἄλλα διὰ παραινέσεων καὶ ἐκ τῆς ἰδίας τῶν περιουσίας. Ὁ ἀοιδίμος Ἱεράρχης Πατρῶν καὶ Ἡλείας Κύριλλος (Χαιρωνίδης) ἀνήγειρε Πτωχοκομεῖον ἐν Πάτραις καὶ ἀφῆκεν οἷα ὀλίγα πρὸς ἔκδοσιν Θεολογικῶν συγγραμμάτων καὶ τοιαῦτα ἐξεδόθησαν τῶν ἀοιδίμων Ἐμμ. Ζολώτα καὶ Γ. Δέσβου, καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ πρόφρων Λαοίσης Δωρόθεος (Σχολάριος) ἀφῆκε πρὸς ἴδρυσιν κοινωφελῶν Καταστημάτων καὶ Σχολείων, ὡς καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς καὶ ἄλλοι.

Πολλοὶ τῶν Ἱεραρχῶν κατώρθωσαν νὰ οἰκοδομηθῶν οἰκήματα, ὡς ἂν νὰ παραμένῃ ὁ ἐκάστοτε Ἱεράρχης, διότι ἡ πολιτεία δὲν παρέχει δι' ἐνοίκιον, ὡς παρέχει διὰ τοὺς Νομάρχας κτλ. καὶ ἀναγκάζεται οὗτος νὰ ἐνοικιάσῃ ἐξ ἰδίων οἰκίμα καὶ νὰ ἔχῃ τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Οὕτω ἠκοδομήθη ἀξιοπρεπὲς οἰκίμα ἐν Σύρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σύρου καὶ Τήνου Ἀλεξάνδρου (Λυκούργου), ἐν Πάτραις ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροθέου (Μητροπούλου), δαπανήσαντος ἐκ τῶν οἰκονομιῶν του, καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ καὶ δὴ τελευταῖον. Μεγάλῃ δὲ κοινωφελῇ καὶ ἄλλῃ δρᾶσιν ἀνεπτύξεν ὁ μεγαλοπράγμων ἀοιδίμος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανὸς (Καλλιγᾶς) ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ Ἀθήναις, ἔνθα ἠκοδόμησε Συνοδικὸν καὶ Μητροπολιτικὸν μέγαρον, ὡς καὶ τὴν Βαλβιάνειον Ἱερατικὴν Σχολήν, καταληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ χρησιμεύουσαν ὡς Σχολὴν Χωροφυλακῆς. Θὰ ἔπραττε δὲ περισσότερα, ἂν μὴ προώρως ἀπῆρχετο εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς.

Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἐργάζεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Μητροπολιτῶν καὶ ἱερέων εἰς ἔργα

φιλανθρωπίας καὶ κοινωφελῆ. Εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Μητροπόλεις ἰδρύθησαν, ἄνευ βοηθείας τῆς Πολιτείας, Φιλόπταιχοι Ἀδελφότητες, φροντίζουσαι, κατὰ τὸ ἐνόν, εἰς ἀνακούρυσιν τῶν πτωχῶν καὶ εἰς ἴδρυσιν Νοσοκομείων ὡς ἐν Λεωνιδίῳ τῆς Κυνοουρίας καὶ Καλάμας, ὅπου ἀνεπτύχθη σπουδαία ἐργασία φιλανθρωπική. Ἐν Τρικκαίοις, Καρδίτῃ, Χαλκίδι καὶ ἀλλαχοῦ οἱ δραστηριοὶ Ἱεράρχαι ἀνακουφίζουν τοὺς ἐν φυλακαῖς διὰ παροχῆς βοηθημάτων καὶ παρηγόρου διδασκαλίας. Ἀλλὰ κυρίως μεγάλη φιλανθρωπικὴ ἐργασία ἀνεπτύχθη τελευταῖον ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλως καὶ διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ὀρφανοτροφείου Βουλιαγμένης, τῶν ἀσύλων τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ἐν Πειραιεῖ κ. τ. λ.

Ἡ Ἐκκλησία, ἐκ τοῦ περιορισμένου δίσκου ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς, βοηθεῖ τὸν Οἶκον τῶν Τυφλῶν, τὴν Ἀντιφθισικὴν Ἐταιρείαν, ἄλλα κοινωφελῆ ἰδρύματα, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν χειμαζομένην Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεσολύμων.

Οὐδὲ πρέπει νὰ παραλείρωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἄνευ βοηθείας τῆς Πολιτείας, ἠκοδόμησε πανταχοῦ Ἱ. Ναοὺς δι' ἐράων καὶ συνδρομῆς τῶν ἐνοριτῶν καὶ δὴ τελευταῖον τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀποδημούντων. Ἐὰν δὲ ἐγένετο καλλιτέρα διαρροῦμις τοῦ περὶ ἐνοριῶν Νόμου καὶ εἶχεν ἐποπτεῖαν περισσότεραν καὶ πλέον ἐνεργὸν ὁ Ἐπίσκοπος, θὰ ἐγένοντο περισσότερα κοινωφελῆ ἔργα, ὡς Σχολεῖα ἐν τοῖς χωρίοις κ. τ. λ.

Δὲν ἀναγράφωμεν ὅσα ἡ Ἐκκλησία κοινωφελῆ ἔργα ἔπραξεν ἐν ταῖς νέαις χώραις καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Μ. Ἀσίας, πολλαχῶς ἀνεκούφισε τοὺς καταφυγόντας ἐν αὐταῖς πρόσφυγας. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐν Θεσπιάκῃ, ὅπου εὐρισκόμην κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, εἰργάσθη δραστηρίως καὶ εἰς τὴν Ἱ. Μητροπόλιν προσέφευγον πάντες, εὐρίσκοντες παρηγορίαν καὶ βοήθειαν.

Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ πράξῃ πλείονα καὶ νὰ ἐργασθῇ. Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀφρηθῇ ἐλευθέρως καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἐφημέριους εὐσεβεῖς καὶ ἐναρέτους καὶ ἱκανούς, διότι οἱ ἐφημέριοι δύνανται, εἴπερ τινὲς καὶ ἄλλοι, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος νὰ ἐργασθῶν εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ διάπλασιν τῶν χριστιανῶν καὶ εἰς ἔργα φιλανθρωπίας. Οἱ σημερινοὶ ἐφημέριοι, ἰδίᾳ ἐν τοῖς χωρίοις, ἀγωνίζονται τὸν δυσχερῆ ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἐργάζονται εἰς τὰ κτήματά των ἢ εἰς ξένα τοιαῦτα, ὡς ἀπλοῖ ἐργάται. Πολλαχοῦ δὲ οἱ Ἐπίτροποι καθυστέρουσι καὶ αὐτὸν τὸν γλίσχρον μισθὸν ἐκ τοῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ. Οἱ Ἐφημέριοι εἶνε δυστυχεῖς· δὲν ἔχουν

τόν χρόνον νά σκεφθοῦν καί ἐργασθοῦν εἰς γενικώτερα καί ὑψηλότερα ἔργα· τί λέγω; εἰς αὐτήν τήν μελέτην τοῦ θείου νόμου καί βιβλίων πρὸς ἀνάπτυξιν καί τελειωτέραν μόρφωσιν.

† Ὁ Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΗΜΕΡΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ

Κατ' ἀπομίμησιν ἕως τῆς πράξεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἣς κατ' ἐξοχὴν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἐδέχτο εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα τοὺς φωτιζόμενους καί μετ' αὐτῶν διακαινήσιμον ἑβδομάδα διήρχετο, καί ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῇ Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως ἀπασχολεῖται κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς μετὰ τὴν διὰ τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης εἰσοδὸν μελῶν αὐτῆς εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου.

Εὐθὺς δηλονότι μετὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, δι' ἣς οἱ πνευματοφόροι Ἀπόστολοι τὴν τοῦ Θεοῦ ἐνεχειρίσθησαν ἐξουσίαν, ἀθροῖαι λαμβάνουσι χώραν χειροτονία κατὰ τὰς ἐφεξῆς Κυριακὰς (ἡ πρώτη μετὰ τὴν Πεντηκοστήν Κυριακὴ λέγεται Κυριακὴ τῆς Ἀγ. Τριάδος) καί ἰδίᾳ κατὰ τὴν 11 Ἰουνίου, μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Ἡ σημασία τὴν ὁποίαν ἡ ἐν λόγῳ Ἐκκλησία ἀποδίδει εἰς τὰ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τελούμενα εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ὑγιᾶ περὶ τοῦ κλήρου καί τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἰδέαν τῆς καί διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρας ἄγει ἑορτὰς καί ὁλοκλήρους ἀφιεροῖ πρὸς τοῦτο ἡμέρας τὰς λεγομένας «ember days». Καί οἱ μὲν πρὸς τὴν Ἱερωσύνην χωροῦντες προκατασκευάζονται κατ' αὐτὰς καταλλήλως διὰ νηστείας κ.λ.π., ἡ δ' Ἐκκλησία καί ὁ πιστὸς αὐτῆς λαὸς προσεύχεται ὑπὲρ αὐτῶν (Πράξ. ιβ', 5).

Σημειωτέον οἱ καί κατὰ τρεῖς ἄλλας ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται ὑπὲρ τῶν διὰ τὴν Ἱερωσύνην προεπηρεζομένων. Τρεῖς μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου) ἡμέρας, τρεῖς πρὸ τῶν Χριστουγέννων καί τρεῖς μετὰ τὴν Ἀ'. Κυριακὴν τῆς Τεσσαρακοστῆς.

Ἐκ τῆς ἡμετέρας Σχολῆς περὶ τοὺς 15 πτυχιούχοι θέλουσιν εἰσελθεῖν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου, λυποῦμαι δὲ διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταχωρηθῇ ἐν ταῖς στήλαις τῆς «Ἐκκλησίας» λεπτομερῆς περιγραφή τῶν κατ' αὐτούς. Ἐδοκιμάσθησαν, ἐξητάσθησαν, ἐδιδάχθησαν ἰδιαιτέρως, δὲν ἀφέθησαν οὐδὲ στιγμήν ἥσυχτοι. Ὡμίλησαν πρὸ αὐτῶν Ἐπίσκοποι, Καθηγηταί, Ἱεραπόστολοι, Μοναχοί. Ἐθίγησαν αἱ λεπτότεραι

χορδαὶ τῶν καρδιῶν των· τοῖς παρεστάθῃ μετὰ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὸ ἀνοιγόμενον πρὸ αὐτῶν στάδιον καί πολυειδῶς καί πολυτρόπως ἐπεδαψιλευθήσαν εἰς αὐτούς τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὸ ὑψηλὸν ἔργον ἐφόδια. Ἰδιαιτέρως ζωηρὰ ὑπῆρξεν ἡ κίνησις καί εἰς τὰ μέγα καί τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἐπισκοπῆς Φιλαδελφείας, ὅπου συγκεντρωμένοι οἱ ὑποψήφιοι ἐλάμβανον τὴν τελειωτικὴν παρὰ τοῦ ὑπευθύνου Ἐπισκόπου κατήχησιν, ἐξητάζοντο καί ὑπ' αὐτοῦ καί ἀπὸ κοινοῦ ἐζήτουν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

Ὡς ἀκρογωνιαίος δὲ λίθος πάντων τούτων ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς εἰς χιλιάδας ἀνατύπων καί συγκλητικώτατον ἐγκύκλιον γράμμα τοῦ Κοσμήτορος τῆς Σχολῆς Αἰδ. Dr. George Bartlett «πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ἐκκλησίας», τὰ ζῶντα δηλαδὴ μέλη αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἀκούουσι τὴν φωνὴν αὐτῆς καί μετὰ προθυμίας συναντιλαμβάνονται αὐτῆς.

Ἴδου τί ἐν περιλήψει ὁ Αἰδ. Κοσμήτωρ ἔλεγεν: Ἐπὶ σειρὰν ἤδη ἐτῶν σὰς παρακαλοῦμεν ἐκ μέρους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὅπως ἐνθυμησθε μεθ' ἡμῶν τὰς «ember days», τὰς ἡμέρας δηλαδὴ ἐκεῖνας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία μᾶς ἐπιτάσσει νὰ προσευχώμεθα δι' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ κληθῶσιν εἰς τὴν ὑπουργίαν Αὐτῆς.

Εἶναι ἀνάγκη, καί κατεπεύγουσα ἀνάγκη, ἵνα ἡ Ἐκκλησία κινήθῃ. Πολλοὶ κληρικοὶ ζητοῦνται καί ζητοῦνται τώρα. Ζητοῦνται ἀνθρωποὶ μεγαλυτέρων ἀκόμῃ χαρισμάτων καί δυνάμεως. Πεποίθαμεν δὲ ὅτι προσεχῶς θὰ ἔχωμεν τοιοῦτους, ἀκριβῶς καθὼς ἡ Ἐκκλησία σπουδαίως ἐπιθυμεῖ αὐτούς καί διὰ τοῦτο σθεναρῶς ἀποφασίζομεν νὰ ἐφοδιάσωμεν αὐτούς μετὰ τὴν ἐξάσκησιν, ἡ ὁποία θέλει προσαρμόσει αὐτούς κάλλιστα εἰς τὴν ἐργασίαν των καί διδάξει αὐτούς παραδειγματικῶς τὴν ὑψηλὴν ἀξίαν τῆς Ἱερωσύνης ὡς ἐνὸς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐπαγγέλματος. Κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ἔχομεν μεγαλυτέρον ἀριθμὸν, ἂν καί οὐχὶ πολὺ μεγαλυτέρον, πεπρωτισμένων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὑπισχνούμενοι πραγματικὴν ὠφέλειαν εἰς τὴν ἱεράν διακονίαν, αἱ δὲ νεώτεραι τάξεις ὑπισχνοῦνται ἡμῖν ἔτι περισσότερα... Πιστεύομεν ὅτι διαρκῶς ἀναπτύσσεται ἡ σημειωθεῖσα ἤδη αὐξήσις εἰς τὴν ποσότητα καί τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας ἡμῶν. ἄλλὰ πρὸς διατήρησιν ἀμφοτέρων πρέπει νὰ ἐνισχυθῶσιν αἱ χεῖρες ἡμῶν διὰ τῶν προσευχῶν, τοῦ ἐνδιαφέροντος καί τῆς συνδρομῆς τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀδυνατοῦμεν νὰ κατασκευάσωμεν πλίνθους ἄνευ ἀχύρων...

Τῆς κατωτέρω προσευχῆς γίνεται διηνεκῆς χρῆσις κατὰ τὰς καθημερινὰς Ἀκολουθίας ἡμῶν. Θὰ εἴμε-

θα δὲ ἠδύχριστοίμενοι ὄν αισθανθῶμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς ἠθέλατε κάμει τὴν κεντρικὴν αὐτῆς αἴτησιν ἰδικήν σας. «Ὡ πανάγαθε Πάτερ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ διὰ τοῦ εὐλογητοῦ Σου Υἱοῦ ἐμπιστευθεὶς εἰς τὰς χεῖρας θνητῶν τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ποιμαντοσίαν τῶν ψυχῶν. Παράσχου, Ἰνα, ἡμεῖς οἱ μεγάλως τολμῶντες νὰ ἀναλάβωμεν τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὑπόδηγμα, δυναθῶμεν μεθ' ὑπομονῆς νὰ προπαρασκευάσωμεν ἑαυτοὺς κατὰ τε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πῶμα καὶ εἰς εἰς τὸ ἔξῃς πιστῶς νὰ ἐπιτελῶμεν αὐτό, τῇ βηθείᾳ καὶ τῷ παραδείγματι Αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ Σου, Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀμήν».

Philadelphia, Divinity School.

† Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο "ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ, ΚΑΙ Η ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΑΝΟΗΣΙΑ

Ἐάν προσεκτικῶς ἐγκρίψωμεν εἰς τὰς κυρίας θέσεις τῆς ἀγνωστικῆς ἐξελέξεως, θὰ συναντήσωμεν πανταχοῦ περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας αἱ δυσκολίαι τῆς θρησκευτικῆς πίστεως ἀντικαθίστανται ὑπὸ δυσκολιῶν ἀσυνκόπως ἀνυπερβλητοτέρων.

Ὁ Romanes, πραγματευόμενος περὶ τῶν ἐπιστημονικῶν ὑπὲρ τῆς ἐξελέξεως τῶν ἐνοργάνων ὄντων δεδομένων, ἀνέφερε, σὺν ἄλλοις, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἢ ὑπαρξὶς λογικοῦ σχεδίου ἐν τῇ δημιουργίᾳ δὲν κατορθοῦτο ν' ἀποδειχθῇ ἢ *αἰφνιδία* δημιουργία τῶν ζῴικων εἰδῶν, ἢτοι ἡ ἀπότομος αὐτῶν παραγωγή κατὰ τὴν μᾶλλον σύνθετον μορφήν των.

Ἀποῖδει λοιπὸν ὁ Romanes μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ *αἰφνιδίου* ἐν τῇ δημιουργίᾳ. Ἄλλ' ἐν τῷ προκειμένῳ ζητήματι προφανῶς ἐπιτηδεύεται μία σκόπιμος ἄρμια ἀτελευτήτων πραγμάτων. Διότι ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν γίνεται βεβαιαία προστασιμότη ἢ τις νὰ μὴ σύγκριται ἐξ *αἰφνιδίων* μεταβολῶν. Τί σημαίνει «μεταβολή» ὄργου τινὸς ἢ ὄργανισμοῦ, εἰ μὴ αἰσθῶν πραγματικῶν, δῆλα δὲ ὁρισμένων καί, κατ' ἀπολογίαν, ἀναγκάως αἰφνιδίων μεταβολῶν ἐν τοῖς ἀρχικοῖς κυττάρους καὶ ἰστοῖς, ἐξ ὧν τὸ ἐν λόγῳ ὄργανον ἢ ὁ ὄργανισμὸς σύγκριται; Ἐἴνε ἀδύνατον νὰ νοηθῇ κροτολεκτικῶς βαθμιαία προστασιμότη πρὸς τὸ περιβάλλον. Πλὴν τούτου ὅμως, ἐάν ἦνε ἀπαραίτητον διὰ τὸν ὄργανισμόν, ὡς τί ὄλον, νὰ ἀρυσθῇ ὠφέλειάν τινα ἐκ τοῦ συνόλου τῶν τοιούτων μεταβολῶν, ἀνάγκη ὅπως ἐκάστη αὐτῶν, ὅσονδήποτε ἀσήμαντος καὶ ἂν ἦνε,

ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς. Ἐκτὸς τούτου, ἀπαιτεῖται καὶ εἶδος τι συναρμολογικῆς συναρμογῆς τοῦ ὄλου πλήθους καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μικροσκοπικωτάτων μεταβολῶν· διότι, ἄλλως, ὡς ἀποτέλεσμα θὰ προκρίψῃ οὐχὶ βῆμα πρὸς τὰ πρόσω ἐν τῇ ὄργανικῇ ἐξελέξει. Ἄλλ' πλήρης σύγκρισις καὶ ἀταξία. Ἐξ ἄλλου δὲ δὲν ἀπαιτεῖται καὶ μεγάλη δξύνουα διὰ νὰ νοηθῇ τὸ ἄδην σφαιροδὸν τῆς παραποιπῆς εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ *αἰφνιδίου* ὡς εἰς ἐπαρκές κοιτήσιον τῆς ἐν τῇ φάσει ὑπάξεως λογικοῦ σχεδίου. Τὸ γεγονός δὲ ἀπλοῦν ἑξῆς κινον κινωπιδιον εἴνε δυνατόν νὰ συναρμολογηθῇ ἐν διαστήματι μᾶς ὥρας δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐκληθῇ ὡς ἀπόδειξις ἐδηλώσεως ἐκτάτου διανοητικότητος. Ἄλλὰ θὰ ἦτο ἐξ ἴσου σφάλμα νὰ νομισθῇ, ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ συνθέτου μηχανισμοῦ ἐνὸς χρονομέτρου, εἰς τὴν συναρμολόγησιν τοῦ ὁποίου δεξιὸς τεχνίτης ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ μῆνας ὀλοκλήρους, θὰ ἀπῆται ὀλιγωτέρων συμμετοχῆν νοῦ διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη συνετελέσθη, πρὸς ἐπιτερεῖν τοῦ προσυλληθθέντος σκοποῦ, κατὰ τρόπον πολὺ βραδύτερον. Λὲν ἀπαιτεῖται, προφανῶς, σοφία μεγαλειτέρα τῆς ἀτλῆς παιδικῆς ἀντιλήψεως διὰ νὰ ἐνοηθῶσιν αὐτὰ τὰ πράγματα. Δὲν εἴνε σινκριτὰ πρὸς ἄλληλα ὁ γόνος καὶ ἡ ἰδέα, διότι εἴνε ἐτερογενεῖς ἔννοιαι. Ἡ ταχύτης τῆς πραγματοποιήσεως καὶ ὁ σκοπὸς οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσι πρὸς ἄλληλα ἢ βραδύτης τῆς πραγματοποιήσεως οὐδὲν λέγει εὔτε περὶ παρουσίας, εὔτε περὶ ἀπουσίας νοῦ ἐν τῇ διαμέσῳ ἔξεργασίᾳ. Καὶ ἐνταῦθα λοιπὸν ἀροοῦνται τὴν ὑταρεῖν δυνάμειον, αἵτινες φυσικῶς καὶ ἀναγκάως ἀνήκουσιν εἰς τὸν Θεῖον Νοῦν διὰ πασῶν δὲ τῶν ἰδιοτήτων τῆς θεότητος προορίζεται μία ὄλος τάχα τυχαία ὑποθετικῶν ἀτόμων συνάτησις.

Ὁ τελολογικὸς συλλογισμὸς ὑπὸ πολλῶν καὶ σήμερον ἀκόμη κατατελεῖται ὡς Μαν ἀφάτης ἐκφοασίς ἀγρότως ἀνθρωπομορφικῆς περὶ τῆς δημιουργίας ἀντιλήψεως. Οἱ εἰθνητικοὶ κριτικοὶ αὐτοῦ λέγουσιν ὅτι ἐν τῷ συλλογισμῷ τούτῳ ὁ Θεὸς πασιτάνεται ὡς «γίγαντιστὸς τις ξυλονογός». Ἄλλ' ὀλίγη τις σκέψις ἀρκεῖ ἵνα νοηθῇ ὅτι εἰ εἴπω ἐννοαζόμενοι δὲν εἴνε εἰλικρινεῖς. Ἀνεξίτητος ἔτι τοῦ ζητήματος περὶ τῆς ἀξίας καὶ ἀξιοπροσελίας τῆς ἐπιστήμης ἐκείνης, ἢ ὁποία δύναται νὰ προτείνῃ καθαρῶς μηχανικὴν ἐξήγησιν τῶν φαινόμενων τῆς ζωῆς, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ δύναμις, ἢ ὁποία δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν προμνημονευθεῖσαν εἰρωνικὴν φράσιν, βασίζεται ἐπὶ ψευδοῦς ὄλος προὑποθέσεως. Ἐάν κρίνωμεν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰδικῆς μας πείρας, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μέχρι τοῦ νῦν οὐδεὶς ξυλονογός εὐρέθη

ἀκόμη εἰς θέσιν οὔτε ὁ ἴδιος ἐξ ἑαυτοῦ νὰ παραγάγῃ τὸ διὰ τὴν ἐργασίαν του κατ'ἀλληλον ὕλικόν, οὔτε νὰ προσδώσῃ εἰς τοῦτο τὴν λιανότητα νὰ παροσκευασθῇ ἄνευ τῆς ἰδικῆς του βοηθείας. Ἄλλὰ καὶ ἄλλως ἢ εἰρωνικῆ αὐτῆ φράσις περὶ τοῦ «γιγαντιαίου ξυλουργοῦ» ἀποδεικνύει παρὰ πολλὰ Ἄ ὅτι βεβαίως πᾶς ξυλουργὸς οὕτως ἢ ἄλλως εἶνε περικομισμένος μὲ νοῦν καὶ παρουσιάζεται ὡς πρόσωπον μεθ' ὄρισμένων ἰδιοτήτων. Ἐὰν ὁ Σπένσερ συγκατατεθῇ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν προσωπικότητα ὡς ἰδιότητα τοῦ Δημιουργοῦ τῆς φύσεως, παύει ἀφ' ἑαυτῆς πᾶσα διαφωνία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἡ δὴθεν δυσκολία τοῦ «γιγαντιαίου ξυλουργοῦ» δὲν εἶνε μηδὲν πρὸ τῆς κολοσσιαίας ἀνοησίας τῆς ἀγνωστικῆς ἐξελίξεως :

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Η'

ΠΡΟΣ ΠΡΟΛΗΨΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὁμιλοῦντες ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ περὶ τοῦ συστήματος τῶν «Ἀναμορφωτικῶν Σχολείων» ἐπεφυλάχθημεν νὰ θίξωμεν ἐν τῷ παρόντι ἀπὸ γενικωτέρας ἐπόψεως τὸ ζήτημα τῆς προλήψεως τῆς ἀλητείας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλικίων, δηλώσαντες κατ' ἐπανάληψιν ὅτι, παρ' ὅλην τὴν γενομένην ἀρίστην ἀπαρχήν, αἱ σημεριναὶ ἀνάγκαι εἶναι περισσότεραι πάντως τῶν μέχρι σήμερον πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ζητήματος τούτου ἐφαρμοζομένων μέτρων.

Εἰδικῶς ἀπὸ τινος ἀσχολούμενοι εἰς τὴν μελέτην τῶν διαφερόντων καὶ τῶν συνθητικῶν τῶν νέων τῶν ἐργαζομένων ἰδίως τάξεων, ἔχομεν ἤδη παρατηρήσει ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς ἀπασχολεῖ σοβαρῶς καὶ δωδεκαετῆ μόλις μεριάκια, τῶν ὁποίων πλεῖστα, παρ' ὅλην τὴν ἐξαντλητικὴν ἐργασίαν τῆς ἡμέρας, παρακολουθοῦσι μέχρι καὶ τῆς 11ης ἐνίοτε νυκτερινῆς μαθήματα σχολικά, διὰ νὰ δυνηθῶσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ ἱκανοποιηθῶσιν τὴν ἔμφυτον δίψαν τῆς μαθήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ν' ἀπακτήσωσιν ἐν ἐπὶ πλέον ἐφίδιον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ διοριστικοῦ τῶν σταδίου. Ὑπάρχουσιν ἕμως καὶ πάμπολλοι ἄλλοι παῖδες, καὶ ἐφηβοὶ ἀκόμη, οἱ ὅποιοι εἴτε δι' ἑλλειψὸν τῆς ἀπαιτουμένης καθοδηγήσεως, εἴτε καὶ ἐκ τῆς ἐπιδράσεως κακῶν παραδειγμάτων, ἐν ᾧ δὲν δύνανται νὰ σταθεροποιήσωσιν τὴν θέσιν των εἰς τὰ, εἰς ἃ ἐργάζονται καταστήματα, δὲν φροντίζουσιν, ἐξ ἄλλου, οὔτε διὰ τὴν ἀνάλογον ἐπαγγελματικὴν των μόρφωσιν, οὔτε διὰ τὴν γραμματικὴν ἐκπαίδευσίν των. Ἄλλοτε πάλιν συμβαίνει ὥστε νέοι καθ' ὅλα πρόθυμοι διὰ τὰ γράμματα καὶ διακαῶς ἐπιθυμοῦντες νὰ τύχωσιν εὐρύτερας μορφώσεως, νὰ εἶναι ἠναγκασμένοι

νὰ ἐργάζωνται ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν ἀπαραιτήτων χρηματικῶν μέσων, ὡς ἐκ τούτου δὲ νὰ ἐργάζωνται μετὰ τινος πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνέμενέ τις νὰ συναντήσῃ μεταξὺ νέων τοιαύτης ἡλικίας. Ἐκάστη τῶν κατηγοριῶν τούτων ἐγκλείει καὶ ἰδιαιτέρους κινδύνους διὰ τὴν ἐξέλιξιν των εἰς αὐτὰς ἀνηκουσῶν νεκρῶν ὑπάρξεων καὶ ἔχει ἀνάγκην ἰδιαιτέρας μερίμνης καὶ προσοχῆς. Περιττὸν δὲ δεδιῶς καὶ νὰ ὑπομνησθῇ καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀπροστατευτῶν καὶ ἀέργων ἀνηλικίων κίνδυνος καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς εἰδικωτέρας περὶ τούτων προνοίας, εἰς τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν τὰ ὑπάρχοντα ἰδρύματα νὰ ἐπαρκέσωσι, σήμερον ἰδίως, μετὰ τὰς μεταπολεμικὰς συμφοράς.

Ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὴν θετικωτέραν πρόληψιν τοῦ ἐκ τῶν ἀπροστατευτῶν καὶ ἀέργων παιδῶν καὶ ἐφήβων κοινωνικοῦ κινδύνου, εἶναι ἡ ἐπέκτασις, ὡς ὑπενήχθημεν ἤδη, τοῦ δικτύου τῶν «Συλλόγων ἐξευρέσεως ἐργασίας» καὶ ἡ συστηματικωτέρα ἐφαρμογὴ τῆς περισυλλογῆς τῶν ἀλητευσάντων, ἐξυπακούουσα πάντως καὶ τὴν ὑπαρξίν ἀναλόγου ἀριθμοῦ «ἀναμορφωτικῶν σχολείων». Διὰ τὴν πρόληψιν ἕμως τοῦ κινδύνου, ὅστις ὑπάρχει εἰς τὰς προεκταθείσας περιπτώσεις τῶν ἐργαζομένων ἀνηλικίων, κινδύνου μᾶλλον ὑπόουλου καὶ ἀφανοῦς, τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει ἐντελῶς διάφορον ὄψιν. Χρειαζόμεθα δηλ. τὸ περιβάλλον, τὸ ὅποτον θ' ἀσκήσῃ τὴν ἀνάλογον ἐπὶ τῶν νέων τούτων ἐπίδρασιν καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ἀντίδρασιν κατὰ τῶν ὁπωσδήποτε φθοροποιῶν στοιχείων, τὰ ὅποια ἀφθονοῦσι μὲν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς σημερινῆς, εὐρίσκουσι δὲ πάντοτε εὐάλωτον τὴν διοικητικὴν νεανικὴν ψυχὴν ὡς ἔχοντα ὡς πρῶτιστον σύμμαχον τὴν ἐξημμένην τῶν νέων φαντασίαν. Ἡ ἀνάγκη τῆς καταλλήλου ψυχαγωγίας τῶν νέων τούτων, τῆς διεγέρσεως διαφερόντων ἰδανικωτέρων, καθὼς καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς συστηματικωτέρας παρακολουθήσεως τῆς ἐν γένει προόδου των καὶ τῶν ψυχολογικῶν των μεταβολῶν ἀποτελοῦσι δύο κεντρικὰ σημεῖα, περὶ τὰ ὅποια πρέπει νὰ στραφῇ ἡ πρωτοβουλία τῶν ἐπιθυμοῦντων ὀριστικῶς νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν δημιουργίαν πολιτῶν ἀξίων τῶν σημερινῶν ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἱστορικῶν παραδόσεων τῆς Χώρας.

Ἡ κατάλληλος ψυχαγωγία τῶν ἐργαζομένων παιδῶν καὶ ἐφήβων, ἀνταποκρινόμενη εἰς ἔμφυτον ἀνάγκην τῆς νεανικῆς ψυχῆς, παρέχει τὸ ἀριστον καὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον διὰ τὴν περαιτέρω ἐπ' αὐτῆς μορφωτικὴν ἐργασίαν, ὅπως, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένον ὅτι ψυχαγωγίαι ἀντιπαιδαγωγικαὶ ἀποτελοῦσι πολλὰκις τὴν βᾶσιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλικίων. Ὁ νέος, ὁ ὅποιος ἀισθάνεται ἀκατάσχετον τὴν ὄρμην πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν χαρὰν, ἀρπάζει ὅ,τι εὐρίσκει προχειρότερον καὶ εἰς ἀντίδρασιν κατὰ τῆς ψυχικῆς κοπώσεως, τὴν ὁποίαν τῷ προξενεῖ ἡ ἐργασία τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν πιέζεται ἡ ὄρμη αὐτῆ κατὰ τρόπον ὄχι πολὺ φυσικόν, προτιμᾷ νὰ δαπανήσῃ τὴν Κυριακὴν του εἰς ὅ,τι δήποτε θὰ δύναται

ν' απομακρύνῃ ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ τὴν φροντίδα τῆς ἐργασίας καὶ τὴν πειθαρχίαν τοῦ καταστήματος. Ἡ φύσει δὲ βέβαια πρὸς τὰς περιπετείας καὶ ὀπισθοδρομίας ποτε περισσώτερον διασκεδαστικὸν εὐρίσκουσα τὸ ἀπηγορευμένον νεανική φροντισία εἴπτεται ἀκατασχέτως εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν μᾶλλον ἀντιπαιδαγωγικῶν κινήματων παραστάσεων, ἢ εἰς τὴν μέμνησιν τῶν ἀπολαύσεων τῶν ἐνηλικιωτέρων, ἢ οὐχὶ σπανίως, εἰς τὰ μᾶλλον ἀκατανόμαστα μέσα τῆς ἐπιδιώξεως ὀλιγολέπτου, φευγαλέας καὶ φαινομενικῆς ἡδονῆς. Πολλάκις μάλιστα πάντα ταῦτα συμβαδίζουσιν, ἢ τὸ ἐν γίνεται ἀποτέλεσμα τοῦ ἄλλου, καὶ ἢ καταστροφῆ εἶναι ὀλοσχερῆς ἢ ὑγείας τῶν νέων τούτων κινδυνεύει, ἢ ψυχικῆ των ἀντοχῆ ἐξασθενεῖ, αἱ παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἠποκτῶσι δι' ἑλθὼν τὴν ἐβδομάδα ἀποτελοῦσιν ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐργασίαν των, τὸ προῖεν τῆς ἐβδομάδα ἐργασίας ἐνίοτε δαπανᾶται ὀλόκληρον τὴν Κυριακὴν, ἐὰν δ' οἱ οἰκετοὶ διακυπώσωσιν ἀντιρρήσεις ἢ παράπονα κατὰ τῆς σπατάλης, ἀκολουθοῦσι φρικταί, πράγματι, οἰκογενεϊακαὶ σκηναί, τὰς ὁποίας δυστυχῆς μητέρες μᾶς διηγῆθησαν μετὰ δακρῶν ἢ εἰρήνη τοῦ οἴκου φυγαδεύεται, ἢ ἐμπιστοσύνη καὶ ἢ ἀγάπη τοῦ νέου πρὸς τὸν οἶκον ἐκπίπτει, καὶ τὸ τελευταῖον ἔρεισμα τῆς ἠθικότητος ἐνὸς νέου, εὐρισκομένου μίλις εἰς τὰ πρῶτα ἀσταθῆ βήματα τῆς ζωῆς του, ἐξαλείφεται θαμνηδόν.

Ἴσως τὰ πράγματα φαίνονται τραγικώτερα τοῦ πραγματικοῦ, ἴσως δὲ νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἄνθρωποι προτιμῶντες νὰ ἐπαναπαύωνται εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἔλα θα δίδουν κατ' εὐχὴν ἢ πικρὰ ἔμμος ἀλήθεια, δυστυχῶς, εἶναι ὅτι καὶ κατ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς καθημερινάς, μετὰ τὴν λήξιν τῶν νυκτερινῶν μαθημάτων τῶν διαφόρων σχολῶν ἢ κατὰ τὰ διαλείμματα αὐτῶν, δὲν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία διὰ ν' ἀντιληφθῆ τις τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὅποιον ἔχει ἢ ἔλλειψις παρακολουθήσεως τῶν ἀπειρῶν τούτων μικρῶν εἰσπαλαισῶν. Οὗτοι, παρ' ἑλθὼν τὴν ἐμψυτον φιλοτιμίαν καὶ τὴν ὄρεξιν πρὸς κίνησιν καὶ ἐντιμον ζώην, μωροῦνται, δυστυχῶς, κατὰ τὰς ὥρας ταύτας, ὑπὸ τῶν μᾶλλον προκεχωρημένων εἰς τὴν θήραν τῆς εὐκόλου ἡδονῆς. Εὐρέθημεν πολλάκις καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ φίλοι ἄλλοι καὶ συνεργάται εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ παρακολουθήσωμεν σμήνη νεαρῶν εἰσπαλαισῶν ἀσχλημονοῦντων παντοιαστροπῶς κατὰ τὰς ὥρας ταύτας εἰς τὰς ἐδούς καὶ δὲν ἐτολμήσαμεν νὰ παρατηρήσωμεν οὐδὲ λέξιν, διότι ἠδύνατο εὐκόλως τὸ ἐνδιαφέρον μας νὰ παρεξηγηθῆ καὶ νὰ προκαλέσῃ εἰς ἄραρος μας σκηναί.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν λέγοντες ταῦτα νὰ γενικεύσωμεν ἀπολύτως τὸ ζήτημα καὶ ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ὑπαρξίν στοιχείων μεταξὺ τοῦ κύκλου αὐτῶν τούτων τῶν κινδυνευόντων ἀντιδρώντων ἐσωτερικῶς κατὰ τῆς ἐφ' ἑαυτῶν ἐπιδράσεως τῶν κακῶν τῶν συντρόφων παραδειγμάτων, διὰ τὸ ὅμως ν' ἀπακρῶσωμεν ὅτι καὶ οὗτοι πολλάκις ἀναγκάζονται—ὡς οἱ ἴδιοι μᾶς ὡμολόγησαν ἐπανει-

λημμένως εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἐκμυστηρεύσεις, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν μελέτην ἡμῶν προκαλοῦμεν—νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τῶν συναδέλφων των, φοβούμενοι τοὺς χλευασμοὺς καὶ τὰς ὑβρεῖς αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει ἐδυνωρότερον πρᾶγμα, διὰ ψυχὴν ἀνθρώπων ἐργαζομένων ὑπὲρ τῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν ταύτην παιδιῶν καθ' ἑλθὼν ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης καὶ ὑποσχευμένων τὰ βέλτεστα διὰ τὸ μέλλον καὶ αὐτὰ ἀκόμη δὲν δύνανται ν' ἀντισταθῶν εἰς τὸν πειρασμόν!

Κάλλιστον μέσον εἶνε ἢ μέχρις ὠρισμῆς ηλικίας ἀπαγόρευσις τῆς φοιτήσεως τῶν παιδιῶν εἰς κινήματα τογράφους καὶ ἢ προσδεδεμένη ὑπὸ τοῦ νόμου λογοκρισία τῶν ταινιῶν. Ἐρωτᾶται ἔμμος ἂν πράγματι τηρῆται ἢ ἀπαγόρευσις, ἂν πράγματι ἐφαρμόζεται ἢ λογοκρισία καὶ ποῖον σκεπὴν τότε ἐξυπηρετοῦν ὠριμμένα κινήματα τογραφικὰ κέντρα, εἰς τὰ ὅποια φοιτῶσι κατὰ προτίμησιν παιδιὰ τοῦ λαοῦ, ἐργαζόμενα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἄνευ οὐδαμιάς ἐπιτηρήσεως, ἄνευ οὐδε-νῶν τῶν τῶσων παιδιῶν τοῦ λαοῦ, τὰ ὅποια εἶχον ζητήσῃ ἐκεῖ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν θεαμάτων τῆς θόδνης; Ἐρωτᾶται, ἐὰν εἶναι ἀρκεταὶ μόναι αἱ ἀπαγορεύσεις διὰ τὴν ἄρσιν καὶ τὴν πρόληψιν τοῦ κακοῦ καὶ ἂν γίνεται θετικώτερα τις ἐργασία πρὸς πλήρωσιν τοῦ κενοῦ, τὸ ὅποιον δημιουργεῖται εἰς τὴν παιδικὴν καὶ τὴν ἐφηβικὴν ψυχὴν διὰ τῆς στερήσεως τῶν μέσων τῆς διασκεδάσεως καὶ τῆς ἀναψυχῆς.

Εὐτυχῶς ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρατηρεῖται ζωηρὰ ὀπισθοδρομῶν κίνησις περὶ τὸν ἀθλητισμόν, κίνησις ἢ ὁποία κατορθώνει νέους πολλοὺς νὰ ἐλκύη εἰς τὴν ζώην τοῦ ὑπαίθρου, εἰς τὴν ἀσκήσιν καὶ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς νίκης εἰς τοὺς ἐκάστοτε ὀργανωμένους ἀθλητικὸς ἀγῶνας, εἶναι δὲ πάντως εὐδαίμων σημεῖον τὸ γεγονός τῆς δημιουργίας εἰδικῆς κρατικῆς ὑπηρεσίας διὰ τὴν παρακολούθησιν καὶ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἔργου τῆς οὕτω κληθείσης «ἐθνικῆς φυσικῆς ἀγωγῆς». Φοβούμεθα ὅμως ὅτι καὶ ἐν τούτῳ δὲν ἀποφεύγομεν τὰ κακά, τὰ ὅποια δύνανται νὰ ἐπιφέρῃ πᾶσα κατάχρησις καὶ πᾶσα μοιχομερῆς εἰς ἕτι δὴποτε προσήλωσις, καταντῶσα ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὸ νὰ παράγῃ ἀντίθετα τῶν ἐπιδωκομένων ἀποτελέσματα, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸ νὰ ἐμπνέῃ ψύγασιν τινα εἰς τοὺς μονομερῶς ἀσχολομένους ἐπιδιδάξῃ εἰς τὸν ἕλθον ψυχικὸν βίον τῶν νέων καὶ εἰς τὴν ἐν γένει ἐκδήλωσιν τῆς δραστηριότητος αὐτῶν. Καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει χρειάζεται ἀνάλογος ἐργασία, ἢ ὁποία θὰ προλάβῃ μὲν τὰ κακά ταῦτα, θὰ χρησιμοποιεῖται δὲ τὴν πρὸς τὴν νίκην καὶ τὴν ἐπιδίωξιν καὶ τὴν πρὸς τὴν κίνησιν ὀρμὴν τῶν νέων ὥστε ἀντὶ βαναύσων καὶ ἐγωιστῶν ποδοσφαιριστῶν, πυγμαίων κλπ. νὰ παιδαγωγηθῶσι πράγματι νέοι συνδυάζοντες μετὰ τῆς σωματικῆς ῥώμης καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς. Καὶ ἐνταῦθα ἐρωτᾶται, ἐὰν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τι συστηματικώτερον καὶ σκεπι-

μώτερον υπό την επίδρασιν ανθρώπων εμπνεομένων πράγματι από ανώτερα ιδανικά και Ικανών καθ' όλα εις την γνωριμίαν τῆς παιδικῆς καὶ τῆς νεανικῆς ψυχῆς.

Ἄλλὰ διατί νὰ ἐπεκταθῶμεν περισσότερο εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀπαιτουμένης ψυχαγωγίας τῶν ἐργαζομένων ἰδίως νέων καὶ παιδιῶν, ἀφ' οὗ πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι μία σοβαρωτέρα μελέτη τῆς καταστάσεως δύναται ἀσφαλῶς νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς πράγματι πονοῦντας διὰ τὴν κατάστασιν περὶ τῆς δημιουργίας τῶν ἀπαραιτήτων κέντρων, ἐν τοῖς ὁποίοις θὰ ἐξευρῶσονται ἐκάστοτε τὰ προσφορώτερα πρὸς παιδαγωγικὴν ψυχαγωγίαν μέσα καὶ θὰ διεξάγῃται ὀλόκληρος ἡ ἐργασία, ἡ ὁποία χρειάζεται διὰ τὴν ἀπὸ γενικωτέρας μορφωτικῆς ἐπόψεως ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ψυχαγωγίας ταύτης;

Τί γνωρίζουσιν οἱ γονεῖς περὶ τῆς ἔξω τοῦ οἴκου συμπεριφορᾶς τῶν τέκνων των ; Τί γνωρίζουσιν οἱ διδάσκαλοι τῶν νυκτερινῶν σχολῶν περὶ τῆς ἐν ταῖς ἄλλαις σχέσεσιν αὐτῶν διαγωγῆς καὶ προόδου τῶν μαθητῶν των ; Τί γνωρίζουσιν οἱ προϊστάμενοι τῶν διαφόρων ἐργαστηρίων καὶ καταστημάτων περὶ τοῦ ἐν γένει ἠθους καὶ τῆς ἔξω τοῦ καταστήματος ζωῆς τῶν ὑπαλλήλων των ; Πόσον ἐνδιεφέρθησαν πάντες οὗτοι οἱ παράγοντες διὰ νὰ συντονίσωσι τὰς ἐνεργείας των ἀμοιβαίως διαφωτιζόμενοι καὶ ἀμοιβαίως ἐνισχυόμενοι ἐν τῇ παρακολουθήσει καὶ τῇ καθοδηγήσει τῶν εἰς αὐτοὺς ἐμπειπιστευμένων νεαρῶν τῆς κοινωνίας βλαστῶν ; Τί ἔγινε μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς παρακολουθήσεως τῶν νέων τούτων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἰδίως ὥρας καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ὥρας καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἀργίας των ; Τί γίνεται παρ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς ἐπαγγελματικῆς καθοδηγήσεως τῶν νέων καὶ τοῦ καταλλήλου διαφωτισμοῦ τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων ; Καὶ ἐπειτα παραποιούμεθα διότι οἱ νέοι μας δὲν ἔχουν ἰδανικά, δὲν εἶναι σταθεροὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγελματός των, εἶναι πολλάκις ἀπαισιόδοξοι καὶ καταβεδλημένοι ψυχικῶς, εἶναι ἀνίκανοὶ νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς, γίνονται ἀσθενεῖς καὶ κατανοτοῦν εἰς τὰ νοσοκομεῖα, ἢ ἀλητεύουν καὶ κατανοτοῦν εἰς τὰς φυλακάς !

Ἐχόντες ὑπ' ὄψει ὅσα ὀμιλοῦντες περὶ τῆς κρατικῆς πρωτοβουλίας εἶπομεν οὐδένα ὀργανισμὸν καὶ οὐδεμίαν τάξιν ἐπιθυμοῦμεν νὰ θιξῶμεν ἰδιαιτέρως. Ἐκφράζομεν ἀπλῶς τὸν ἐνδύμυχον πόνον, τὸν ὁποῖον προξενεῖ εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς μελετητοῦ ἡ ἰδέα ὅτι ἀκούονται πολλάκις τόσοσιν θαυμάσιοι λόγοι, γίνονται τόσοσιν ὑπέροχοι ἀγορεύσεις ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς καὶ τονίζονται τόσοσιν πικραὶ ἱερεμιάδες διὰ τὴν ἔλλειψιν κοινωνικῆς προνοίας καὶ ὅμως τίποτε δὲν γίνεταί, διότι ὁ καθεὶς ἀναμένει τὸν ἄλλον νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἀρχὴν ! Ἐλλείπει ἡ ὄρεξις πρὸς συνεννόησιν, ἔλλείπει φαίνεται ἡ ἀπαιτουμένη θερμότης. Ἄρα γε, ἐὰν γίνῃ ποτὲ ἡ ἀρχή, δὲν θὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι ἐξ αὐ-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτὰ	Ἦχοι
ΙΟΥΛΙΟΣ	1 Κυρ. Α' Ματθ.	γ. Ἀναργύρων	Δ'	γ'
	8 Κυρ. Ε' Ματθ.	Κυρ. Ε'	Ε'	δ'
	15 Κυρ. Ἀγ Πατέρ.	γ. Πατ.	Ϛ'	πλ.α'
	22 Κυρ. Ζ' Ματθ.	ζ. Ζ'	Ζ'	πλ.β'
29 Κυρ. Η' Ματθ.	η. Η'	Η'	βαρὺ	

τῶν τούτων τῶν ἐνδιαφερομένων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν σφοωτέρως ἐμπνεύσεις νὰ ψέξουν καὶ νὰ μεμψθοῦν ; Πιστεύομεν ἐν τούτοις ὅτι καὶ αὐτὸ χρειάζεται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Διαζύγια.

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἀπὸ τίνος ἤρχισε νὰ παραπονήται συνεχῶς διὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ αὐξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν διαζυγίων Κατὰ τινα τῶν τελευταίων ἐβδομάδων οἱ δικασταὶ ἤκουσαν περὶ τὰς πέντε ἑκατομμύριας ὑποθέσεις διαζυγίων, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δὲ τοῦ ἔτους εἰς τὰ δικαστήρια ἐκομίσθησαν ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας αἰτήσεις περὶ διαζυγίου. Καὶ τοιζεται, ὅτι κὰν ἔτι ἡ μυστηριακὴ ὄψις τοῦ γάμου παροραθῇ, πάλιν προφανὲς εἶνε ὅτι τὸ διαζύγιον σημαίνει τὸ τέλος τῆς οἰκογενείας, τοῦτο δ' εἰς οὐδὲν ἄλλο ἄγει εἰ μὴ εἰς τὸ τέλος τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ὅστις ἔχει βάσιν τὴν οἰκογένειαν. Μετὰ τὸν πόλεμον παρετηρήθη ἀπροθυμία εἰς θυσίας καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὸ καθήκον. Ταῦτα ἔχουσα ὑπ' ὄψιν καὶ καθ' ἐκάστην καθισταμένη μάρτυς τῆς ὑπερπληρώσεως τῶν αἰθουσῶν τῶν δικαστηρίων ὑπὸ διαδίκων συζύγων ἡ γυναικεία «Λονδίνειος Ἐνωσις», ἀνέλαβε πάσῃ δυνάμει τὸν πρὸς ἀναστολὴν τοῦ κακοῦ πόλεμον. ἐν δὲ τῶν τεθέντων ὑπ' αὐτῆς εἰς ἐφαρμογὴν μέσων εἶνε καὶ ἡ ἀρνησις τῆς εἰς τὴν Ἐνωσιν ἐγγραφῆς μελῶν γυναικῶν διεζευγμένων ἐν γένει, ἀδιάφορον δὴλα δὴ ἐκ τίνος ἐνοχῆς.

Πτωσίς ἀξιῶν.

Ὁφείλομεν, φαίνεται, νὰ ἀρχίσωμεν ἀναθεωροῦντες τὴν γνώμην μας, ὅτι τὸ μυριαχῶς μετὰ τὸν πόλεμον ἐπαναλαμβανόμενον περὶ χρεωκοπίας τῶν ἀξιῶν, αἵτινες μείρι πρὸ τινὸς ἀπετέλουν τῆς ἀνθρωπότητος ὀλοκλήρου τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά, φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἀβάσιμον. Μία νεαρὰ ἀμερικανὶς, ἐπιβάσα ἀεροπλάνου, διήνυσεν ἠρωϊκῶς τὴν μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἐυρώπης ἀπόστασιν ἀνευ σταθμοῦ, προσγειωθείσα δὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Οὐαλλίας ἤκουσε τὰς ἐπευφημίας τῶν χωρικῶν, ἐδέχθη τὰ συχαρητήρια τοῦ προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, περιεκυκλώθη ὑπὸ τοῦ

πληθους ἐν Λονδίῳ ὡς ἐκτάκτου περιεργείας ἀντικείμενον, ἐδέχθη πλουσίας προσφορὰς παρὶ κινήματο-γραφικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ δὲν ἐπρόφθανε νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ περὶ ἑαυτῆς εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐγινε δὴ ἡ μία διεθνὴς ἡρωὶς ἀπλῶς χάρις εἰς μίαν ἀγαθὴν τυχαίαν συγκυρίαν καὶ εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ πιλοτοῦ τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ ἐπιστήμων ἐρευνητῆς, ἀφοῦ ἐδοκίμασε πολυετῆ ἡρωϊκὴν ἐν τῇ ἀφοσιώσει του εἰς τὸ ἔργον τῆς θεραπείας τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπέθανε θύμα τῆς φιλανθρωπίας του ἐπὶ τῶν ἐπαλξεῶν τοῦ καθήκοντος, καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τὸν ἠγνόησαν, ὁ δὲ τύπος ἠρκεσθῆναι νὰ σημειώσῃ περὶ αὐτοῦ ὀλίγας γραμμάς. Γυναῖκες ἐν μέσῳ πασχόντων ἐκ μεταδοτικῶν νόσων εἰς τόπους ἀπομεμακρυσμένους καὶ νοσηρῶν θυσιάζουσι ἑαυτὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων καθ' ἑκάστην στιγμήν κινδυνεύουσαι, καὶ ἀπομένουσαι ἄγνωστοι, καθ' ἣν στιγμήν ὁ τύπος ἀμιλλᾶται τίνων ἀθλητῶν τὰς φωτογραφίας νὰ πρωτοδημοσιεύσῃ καὶ πῶς νὰ μὴ διαφύγῃ καμμία ἀθλητικὴ λεπτομέρεια. Ἀληθῶς ἡ αἰσθησις τῶν ἀξιών φαίνεται νὰ διεστράφη οἰκτρῶς εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Ἡ γυνὴ τῶν ἄκρων.

Ἀγγλικὸν θρησκευτικὸν περιοδικὸν σημειοὶ ἐν ταῖς μεταξὺ τοῦ φασισμού καὶ τοῦ μπολσεβισμού διαφοραῖς καὶ τὴν ἐξῆς σπουδαίαν περὶ τῆς γυναικὸς ἀντίληψιν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος εἶνε ἀντικρυσ «ἀντιφεμινιστικός», ὁ δὲ δεῦτερος τὸ ἀνάπαλιν. Ἡ Ἰταλία — λέγουσι οἱ «Church Times» — διανύει περίοδον ἀρρενωπῆς δυναμικότητος, περιοριζούσης τὴν γυναῖκα εἰς τὸν οἰκιακὸν κύκλον καὶ εἰς τὴν ἀπὸ παραδόσεως κατωτέραν ἀπέναντι τοῦ ἀνδρὸς θέσιν. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐνῶ οἱ μᾶλλον ἐξέχοντες παγοὶ τῆς ρωσικῆς μπολσεβικῆς ἐπαναστάσεως ὑπῆρξαν ἄνδρες, πάντοτε μετεχειρίσθησαν τὰς γυναῖκας ὡς ἴσας, σήμερον δὲ ὡς ἦτο ἐπόμενον, αἱ γυναῖκες παίζουσι σπουδαῖον «ρόλον» ἐν τῇ ρωσικῇ διοικήσει. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὴν πίστιν τοῦ φασισμού ὅτι εἰς μὲν τὸν ἄνδρα προσήκει νὰ διατάτῃ, τῆς γυναικὸς δ' ἴδιον εἶνε ἡ ὑπακοή· τοῦτο δέ, διότι ἡ σύγχρονος Ἰταλία ἔχει τὸν ἴδιον αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ τὰς ἰδίας αὐτῆς ἀποκλειστικὰς ἀνάγκας. Τοῦτο ὅμως κρίνεται πρόσκαιρον καὶ ἰδιάζον εἰς τὸ σύγχρονον μόνον στάδιον τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους, διότι οὐδὲν νεώτερον ἔθνος δύναται νὰ διαβίῃ ὀπισθεν τειχῶν σιλικῶν καὶ νὰ μείνῃ, κατ' ἀκολουθίαν, ἀμέτοχον τῆς περὶ αὐτὸ συντελουμένης κινήσεως καὶ ξένον πρὸς τὰς παγκοσμίους κινήσεις καὶ τάσεις. Μία δὲ τῶν φυσικωτέρων ἐκ τῶν τάσεων τούτων χαρακτηρίζεται καὶ ὁ φεμιν-

ισμός, ἐκφράζεται δ' ἡ πεποιθήσις ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Μουσσολίνι δὲν θὰ δυνηθῆ μέχρι τέλους νὰ πείσῃ τὰς ἰταλίδας ὅτι ἡ διαρκὴς τῶν θέσεις εἶνε ὑπὸ τὸ ἀνδρικόν πέλαμα. Ἄλλ' ἐὰν πράγματι ὁ φασισμὸς τὸν εἰς τὰ οἰκιακὰ περιορισμὸν τῆς γυναικὸς νοῆ ὡς πλήρη ὑποπελμάτωσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἄνδρα, δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἀξιοκατάκριτος τοῦ μπολσεβισμού, ὅστις ἀποσπάσας τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῶν φυσικῶν αὐτῆς προορισμῶν διέφθειρεν αὐτὴν εἰς τὸ ἔπακρον. Κοιμίζομεν ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ γνωστὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀκροτήτων «εὐθεῖα ὁδὸς τῆς καμῆλου», ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἡ μόνη ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν ὑπαγορευομένη.

Παρήγορα πράγματα.

Ὁ ὑποστράτηγος κ. Ν. Καλομενόπουλος ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ καλλίστῳ περιοδικῷ «Παρθενῶν» στρατιωτικὴν μελέτην, ἐν ἣ πραγματεύεται περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος ἐν τῷ βυζαντινῷ στρατῷ. Μεταξὺ τῶν διαφορῶν μέσων, τὰ ὅποια ἐχρησιμοποιοῦντο ἐπὶ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος τοῦ στρατοῦ οὐ μόνον διὰ τὴν καρτερικὴν ἀνοχὴν τῶν δεινῶν τῆς ἐκστρατείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν νικηφόρον, κυρίως, ἔκβασιν αὐτῆς, ὡς κυριώτερον παράγοντα ἐμφανίζει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, τοῦτο δ' ἀποδεικνύει διὰ ζωηρῶν ἱστορικῶν παραδειγμάτων. Καὶ ὅτι μὲν τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τὰ μάλιστα συντελεῖ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν δικαίων πολεμικῶν ἀγώνων, ἀπέδειξαν καὶ οἱ τελευταῖοι πόλεμοι τῆς Ἑλλάδος, καθ' οὓς ὁ ἱερεὺς ἦτο ἀπὸ τοῦ στρατιώτου ἀχώριστος. Εἶνε ὅμως λίαν παρήγορον, ὅτι τοῦτο καὶ ἀναγνωρίζεται καὶ ὑποστηρίζεται ὑπὸ στρατιωτικῶν ἀνδρῶν, ὧν ἡ γνώμη βαρύνει εἰς τὴν ρύθμισιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ στρατιώτου.

Ζητεῖται κοινὸς νοῦς.

Ὁ μέγας καὶ πολὺς ἐν τοῖς συγχρόνοις συγγραφεὺς Μπέρναρ Σῶ ἐδημοσίευσεν πρὸ τινος παραδοξότιτλον βιβλίον «Ὁδηγὸς τῆς εὐφυοῦς γυναικὸς εἰς τὸν σοσιαλισμὸν καὶ τὴν κεφαλαιοκρατίαν», τὸ ὅποιον ἐμφανίζει ὡς τὸ σοσιαλιστικο-κομμουνιστικὸν εὐαγγέλιόν του. Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν σύγχρονος παραδοξογράφος, ἐπαγγέλλεται συγχρόνως καὶ τὸν κοινωνιολόγον, μεταφραζόμενον ὅτι μὲν εἰς σοσιαλιστὴν, ὅτι δὲ εἰς ἀπροκάλυπτον ἄκρον κομμουνιστὴν. Δὲν θὰ ἐνδιέφερον ἡμᾶς ἰδιαιτέρως ὁ Μπέρναρ Σῶ ἐὰν πρῶτον μὲν δὲν ἦτο εἰς τῶν δημοφιλεστάτων συγχρόνων συγγραφέων, οὐ τὰ συγγράμματα ἔχουσι εὐρυτάτην διάδοσιν· δεῦτερον δὲ δὲν ἐτύγχανεν ὁ εὐνοηθεὶς ὑπὸ τοῦ βραβείου Νομπελ' καὶ τρίτον, ἐὰν — κατ' ἀκολουθίαν — αἱ ἰδέαι του δὲν μετεβιβάζοντο εἰς τοῦ

κόσμου τὰ πέρατα. Ἐν τῷ προμνημονευθέντι, λοιπόν, τελευταίῳ του ἔργῳ ὁ ὀξυνοῦτατος οὗτος συγγραφεὺς, προλογιζόμενος ὅτι τὰς περὶ τοῦ κομμουνισμοῦ γνώμας του ἐκθέτει ἐν αὐτῷ «ὡς πλούσιος γράφων περὶ τῆς φτώχειας», κηρύσσεται ὑπὲρ τῶν «κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων» διατυπωμένων ἐν εἰδικῷ «δεκαλόγῳ». Ἄλλ' ἢ ἀνάγνωσις τοῦ περιφήμου αὐτοῦ δεκαλόγου ἀποκαλύπτει τὸ μᾶλλον ἀπροσδόκητον πρᾶγμα: ὅτι, δηλαδὴ, ἐκθέτει τόσον κοινά, τετριμμένα, μυριόλεστα, ἀψυχολόγητα καὶ τελείως ἀσυγχρόνιστα περὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος σχέδια, ὥστε ἀπερεὶ τις τί περισσώτερον νὰ θαυμάσῃ: τὴν ἐπιπολαιότητα τῶν σκέψεων, τῶν ἐπιχειρημάτων τὸ ἀνόητον, ἢ τὴν ἄκραν τοῦ ἀνδρὸς ἄγνοιαν στοιχειωδεδεσμάτων συγχρόνων πραγμάτων. Ἐὰν τοιαῦτα εἶνε αἱ ὑπὸ τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητας θαυμαζόμεναι μεγαλοφυΐαι, φαντάζεται τις πόσον καὶ αὐτὸς ὁ κοινὸς νοῦς ἀποτελεῖ σήμερον πολῦτιμον εὔρημα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 28 Ἰουνίου ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βουλῆς μετὰ ζωνορὰν συζήτησιν ὁ νόμος περὶ τῆς μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διοικητικῆς ἀφομοιώσεως τῶν Μητροπόλεων Μακεδονίας, Θράκης, Ἠπείρου καὶ Νήσων.

— Ἐν τῇ νῆα Κυβερνήσεως τοῦ κ' Ἐλευθεροῦ Βενιζέλου τὴν Ὑπουργεῖον Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Παιδείας ἀνέλαβεν ὁ κ. Κ. Γόντικας (4 το. μ.), ὅστις μετὰ τὴν δοκομοσίαν ἐπισκέφθη τὴν Μακ. Πρόεδρον τῆς Ἱεροῦ Συνόδου εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν. Ὁ Μακ. Πρόεδρος ἀντιπροσέβη αὐτῷ τὴν ἐπαύριον.

— Οἱ Σ. β. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικῆς διὰ τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας τὸν Προϋπουργὸν καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς Παιδείας καὶ Οἰκονομικῶν.

— Ὁ κ. ἀνηγγεῖλαμεν ἤδη, τὴν Προσκευὴν τῆς παρελθούσης: Ἐβ' οὐκίδο, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐτελέσθη μετ' ἑξαρχικῆς μεγαλοπρεπείας ἢ ἀπὸ τετραετίας καθιερωθεῖσι τελετῇ τῆς ἐπεταίου τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀγίου Πάγου. Παρέστησαν κατ' αὐτὴν ἐκ τῶν Σ. β. Συνοδικῶν οἱ Μητροπολίται Σιθων, Δημητριάδος, Θίρας καὶ Ναυπακτίας, πάντες οἱ παροπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς, καὶ ἱκανὸς ἀριθμὸς ἱερέων. Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ὑπῆρξε πρωτοφανής, παρηκολούθησαν δὲ τὴν ἐορτὴν

καὶ τινες ξένοι, ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως κατελθόντες εἰς τὸν προδ τῆς Πυκνὸς γῶρον καὶ ἀποθανυμάσαντες τὸν θρησκευτικὸν ἐκείνον συγγεωμὸν. Ὁ λαὸς λαμπαδηφοροῦν, κατὰ μέγα μέρος, παρηκολούθησε μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὰ ἱερὰ τροπάρια ἅτινα ἔψηλλε χορὸς ἐκ τριάκοντα Βυζαντινῶν ἱεροψαλτῶν, προπονηθέντων μερῶν τοῦ Γορμυματέως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ Ἐμμ. Φαρίκα. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος χοροστατήτας ἀμίλλησεν πρὸς τὸν λαόν, μετὰ τ' ἀποστολικὰ ἀναννώματα, περὶ τῆς σημασίας τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου, καταχωρίζομεν δ' ἐν τῷ προῖντι-φύλλῳ τὴν ὁμιλίαν τῆς Α. Μ. κατὰ τὰ κύρια σημεῖα αὐτῆς. Παρὰ τὴν μεγίστην συρροὴν τοῦ πλήθους ἡ τελετὴ διεξήχθη ἐν ἀπολύτῳ τάξει καὶ ἐν μεγάλῃ κατανύξει.

— Ἠγγέλθη ἐκ Κρήτης ὁ θάνατος τοῦ Ἐπισκόπου Λάμπης καὶ Σφακίων Ἀγαθάγγελου, ἐπισυμβὰς τῇ 11 λήξαντος μηνὸς ἐν τῇ Ἱερῇ Μονῇ τῶν Ἀσσωμάτων Ἀμαρίου μετὰ ὀλιγοῦ χρόνον ἀσθένειαν. Ὁ ἀειμνήστος Ἐπίσκοπος Ἀγαθάγγελος καταγόμενος ἐκ τῆς ἐπαρχίας Ἁγίου Βασιλείου, ἐπερότωσε τὰς σπουδὰς του ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, διωρόσθη δὲ μετὰ ταῦτα καθηγητὴς τῶν Ἱερῶν ἐν Ἡρακλείῳ. Χρηυσάσης δὲ τῆς ποτὲ διαλαμπύσεως Ἐπισκοπῆς Χερρονήσου διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Διονυσίου Καστρογιαννάκι εἰς τὴν Ἱερῇ Ἐπισκοπῇ Ρεθύμνης καὶ Ἀρλοποτάμου ἐξελέγη τὸ προῖντον Ἐπίσκοπος Χερρονήσου ὁ Ἀγαθάγγελος, ὁποτελέσας ἔκτοτε ἐπίσκοτον μέλος τῆς Ἱεραρχίας Κρήτης. Τότε Ἐπίσκοπος Λάμπης καὶ Σφακίων ἦτο ὁ ἀειμνήστος Εὐμένιος Ξηρουδάκης, μετὰ δὲ τὴν ἐκλογὴν του ὡς Μητροπολίτου Κρήτης ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Λάμπης καὶ Σφακίων ὁ Χερρονήσου Ἀγαθάγγελος, ὅστις καὶ ἐν τῇ νῆα του Ἐπισκοπῆς ἐπέμεινε ὁσίως καὶ θεοφιλῶς τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον ἀναιδείας ὁ καλὸς ποιμὴν τοῦ Εὐαγγελίου.

— Τῇ 28 παρελθόντος μηνὸς ἐτελεύτησεν ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁ γηραιὸς Μητροπολίτης Νικομηδείας Ἀλέξανδρος, τῆς κηδείας δὲ αὐτοῦ προέστη ὁ Σ. β. Μητροπολίτης Ἡρακλείας Φιλάρετος. Ὁ Νικομηδείας Ἀλέξανδρος Παπαϊωάννου Ῥηγόπουλος, ἐγεννήθη ἐν Ἀδριανουπόλει, διήνησε τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Χάλκῃ, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1871, ὑπηρετήσας ὡς ἱεροκήρυξ καὶ διδάσκαλος ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ' ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν πρὸς στηριγμὸν ἐν τῇ πίστει τῶν ραδιουργουμένων ὀρθοδόξων, καὶ κατόπιν ἀνέδειξεν ἐπίσκοπον τιτουλάριον Λιτῆς, ἐν Θεσσαλονίκῃ χειροτονηθέντα κατὰ Μάϊον τοῦ 1881, καὶ σταλέντα εἰς

Ἔδεσαν (Βοδενά) βοηθὸν τοῦ μητροπολίτου. Ἐργασθεὶς ὡς ὀρθόδοξος καὶ ἕλλην κληρικὸς προήχθη τῷ 1891 εἰς τὴν μητρόπολιν Βάρνης, ἀλλὰ μὴ γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ἐψηφίσθη ἀμέσως (ἐν ἀπριλίῳ) μητροπολίτης Πελαγονίας, μετατεθεὶς ἐκεῖθεν εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου Ζ΄ Τσαΐσου τῷ 1895. Ἰωακείμ δ' Γ' προεβίβασεν αὐτὸν κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1903 εἰς Θεσσαλονίκην, καὶ μετὰ ἑπτὰ ἀκριβῶς ἔτη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἀποσυρθέντος οἰκιοθελῶς τοῦ σοφοῦ Φιλοθέου Βρυεννίου. Ἐν Νικομηδείᾳ διέμεινε μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἑλλήνων κατοίκων τῆς καλῆς ταύτης ἐπαρχίας. Τελευταίως δ' ἐφησούχαζεν ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔνθα καὶ ἐτελεύτησε τὸν βίον.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ πρόφην Μητροπολίτης Νευροκοπίου Δαμασκηνός μετὰ ὀδυνηρὰν ἐγκύρισην ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ. Ὁ πρόφην Νευροκοπίου Δαμασκηνὸς Μοσχόπουλος, μακεδὼν, μοναχὸς τῆς ἐπὶ τοῦ Παγγαίου μονῆς Κοσινίτζας, ἧς ἐξέδωκε καὶ Ἱστορίαν, ὑπ' αὐτοῦ γραφεῖσαν, ἐσπούδασεν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ σχολῇ, λαβὼν τὸ πτυχίον τῷ 1892. Εἰργάσθη ὡς διδάσκαλος καὶ ὡς ἀρχιερατικὸς καὶ πατριαρχικὸς ὑπάλληλος καὶ ἐπιτροπὸς ἐν Περάμῳ τοῦ Μητροπολίτου Κιζίκου. Ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ ἀνέδειξεν αὐτὸν μητροπολίτην Νευροκοπίου, χειροτονηθέντα τῇ 15 Αὐγούστου 1907. Ἔτη δεκάεπτά ἐποίμανε τοὺς ὀρθοδόξους μετὰ συνέσεως, καθὼς καὶ ὁ ἀείμνηστος αὐτοῦ προκατόχος Θεοδώρητος Βασιματζίδης, ἀπὸ τεσσάρων δ' ἔτων τεθεὶς εἰς διαθεσιμότητα ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου διέμενεν ἐνταῦθα. Τελευταίως παθὼν σοβαρῶς τὴν υγείαν, μερίμνη τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναίων εἰσήχθη εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Ἀπεδείχθη δὲ ὅτι ἐπασχεν ἐκ γαγγραινῆς τοῦ δεξιοῦ ποδὸς συνεπεῖα σακχαροδιαβήτου, ἐξ οὗ καὶ ἐτελεύτησε μετ' ἐγκείρησιν. Τῆς κηδείας αὐτοῦ γενομένης ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναῷ Ἀθηναίων προέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νιγρίτης, παρέστησαν δὲ κατ' αὐτὴν τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πάντες οἱ παρεπιδημοῦντες ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερεῖς.

— Οἱ λεγόμενοι «Σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς» ἢ Χιλιασταὶ ἐκτείνοντες τὴν σιαιανικὴν των προπαγάνδαν ἤρξαντο διοργανούμενοι ἐσωτερικῶς. Εἰς ἐκάστην πόλιν τὸ οἶκμα ὅπερ χρησιμοποιεῖται ὡς τόπος συγκεντρώσεως τῶν Χιλιαστῶν καλεῖται Ἐκκλησία ἢ ὑποία διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε οἰκείου Προέδρου τοῦ Συλλόγου τῶν Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς, ὅστις εἶναι καὶ ὁ Πρεσβύτερος (ἐκεῖνος δηλαδὴ ὅστις

τελεῖ καὶ τὰς ἱερὰς πράξεις τῶν Χιλιαστῶν, βαπτίσεις, γάμους, κ.λ.π.). Ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους τοιούτων Ἐκκλησιῶν ἔχουσιν ἀποφασισθῆ τὰ ἐξῆς. 1) Ὑπὸ ἐκάστης Ἐκκλησίας κατ' ἔτος θὰ ἐκλέγεται ἑμελὴς ἐπιτροπὴ ἣτις θὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ», ἢ ἐπιτροπὴ αὕτη θὰ ἐκλέγεται ἐκ τῶν μελῶν ἐκάστης ἐκκλησίας, ἐν δὲ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, τὸ πλέον μορφωμένον, θὰ λαμβάνῃ τὸν τίτλον τοῦ Πρεσβυτέρου. Τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν δὲν πρέπει νὰ παραμείνωσι τὰ αὐτὰ πέραν τῶν δύο ἐτῶν, ἀλλὰ νὰ ἐκλέγονται νέα ἵνα οὕτω διέλθωσιν ὅλοι τοῦ ἀξιώματος τούτου. — Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν εἶναι ὁ Κύριος καὶ Δεσπότης τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ὁ ὑπηρετὴς αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς ἢ Ἐκκλησία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐλέγῃ τὰς ἐνεργείας αὐτῆς, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ προβαίῃ εἰς τὴν διάλυσιν αὐτῆς. 2) Τὰ καθήκοντα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι τὰ ἐξῆς: α) θὰ προσδιορίζῃ τὸν χρόνον καὶ τὸ μέρος διὰ τὰς συναθροίσεις τῶν Χιλιαστῶν, β) Θὰ διορίζῃ τοὺς ὀδηγοῦντας αὐτάς. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἢ Ἐπιτροπὴ πρέπει νὰ ἐτοιμάζῃ κατάλογον διαρκείας ἐξ μηνῶν εἰς τὸν ὅποιον θὰ καταγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ὀδηγῶν συναθροίσεων εἰδικῶς διὰ τὴν περιόδον τῶν ἑξ μηνῶν. Ὁ κατάλογος οὗτος δέον ὅπως ἀγγέλληται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τινὰ συνάθροισιν πρὸς γνῶσιν τῶν μελῶν. γ) Ἡ Ἐπιτροπὴ εἶναι ἐξουσιοδοτημένη νὰ διορίζῃ καὶ νὰ παύῃ τοὺς τακτικούς ὀδηγούς, ὅταν ἀντιληφθῇ ὅτι οὗτοι ἀποτυγχάνουν ἢ εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ καθήκοντα τοῦ ὀδηγοῦ, δ) Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὡσαύτως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐποπτεύῃ ἐπὶ τῶν κατὰ τόπους συνελεύσεων ἐν συναινέσει καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ε) Ὅμοίως ἢ Ἐπιτροπὴ διευθετεῖ τὰς λεπτομερείας διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν ὀμιλητῶν ἢ ἐπισκεπτομένων ἐξ ἄλλων μερῶν Χιλιαστῶν, ἢ οἷον δῆποτε ἄλλου προσώπου ἔστω καὶ μὴ Χιλιαστοῦ ὅστις μέλλει νὰ φιλοξενηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ς) Ἐπίσης ἢ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐλέγχει τοὺς λογαριασμοὺς τῆς Ἐκκλησίας ἀ ταξ καθ' ἐκάστην τριμηνίαν, ἢ δὲ οικονομικὴ κατάστασις αὐτῆς ἀναφέρεται εἰς μίαν συνάθροισιν πρὸς γνῶσιν ὅλων. 4) Ἐπίσης ἢ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει πρὸς τοῦτο τακτικὰς ἐκθέσεις περὶ τοῦ ἔργου τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἣ θ' ἀναφέρονται σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ ὀνόματα τῶν ὀδηγῶν, συναθροίσεων ἢ διαλέξεων ὡς καὶ περὶ τοῦ χρόνου καὶ μέρους τῆς συναθροίσεως. 5) Ὅμοίως καθῆκον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι νὰ προσδιορίζῃ τοὺς πρεσβυ-

τέρους εκείνους οΐτινες πρέπει νὰ ὀμιλῶσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὸ κοινόν. Αἱ ἀνωτέρω ὁδηγίαι εἶναι αἱ τελευταῖαι δοθεῖσαι ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπον Καρανάσιον μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ θέσῃ ταύτας εἰς ἐφαρμογὴν. Ἐπίσης ἐγνώσθη ὅτι ἐσχάτως οἱ Χιλιασταὶ ἀσχολοῦνται εἰς τὸν προσηλυτισμὸν διαφόρων ἀτόμων ἅνα ἀνήκουσιν εἰς τὸ Χριστιανικὸν δόγμα, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ τῶν διάφοροι Χιλιασταὶ φέροντες μεθ' ἑαυτῶν διάφορα Χιλιαστικά βιβλία καὶ ἐντυπα περιέχοντα τὰς οἰκίας καὶ διανέμουσι διάφορα βιβλία Χιλιαστικά ἀντὶ εὐτελεσιότητος τιμῆς, δὲν ἀρκοῦνται δὲ εἰς τὴν δωρεὰν σχεδὸν πώλησιν αὐτῶν, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ποιοῦνται διδασκαλίαν περὶ τῶν μελλόντων ν' ἀπορρέουσιν ἀγαθῶν ἐκ τῆς ἐν καιρῷ ἐπικρατήσεως τοῦ Χιλιαστικοῦ δόγματος. Διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου καθίσταται εὐκολώτερος ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Χριστιανικῶν οἰκογενειῶν. Κυρίως δὲ οἱ πλανόδιοι οὗτοι διδάσκαλοι στρέφουσι τὴν προσοχὴν τῶν μετὰ τῶν ἀπόρων καὶ ἀγραμμάτων οἰκογενειῶν, διότι εὐρίσκουσιν ἔδαφος κατάλληλον διὰ τὴν ἀσφαλεστέραν ἐπιτυχίαν τοῦ προσηλυτισμοῦ τῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρὸ τριετίας εἶχεν ἀνακινηθῆ ἐν Ῥουμανίᾳ τὸ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀλλαγῶν συζητούμενον ζήτημα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, τεθὲν ὡς ζήτημα κυρίως «ὑγιεινῆς» καὶ «πολιτισμοῦ» ὑπὸ τινος σωματείου, ὑποστηριζόμενον καὶ ὑπὸ τῆς δημοχρίας τοῦ Βουκουρεστίου. Παραδόξως οἱ ἔβραῖοι ὑποστήριξαν εὐχαρίστως τὸν νεωτερισμὸν. Δὲν κατέστη ὅμως δυνατὸν οὔτε μετὰ τῶν ἰατρῶν νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ γνώμη περὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, διότι ὑπῆρξαν καὶ ἰατροί, οἱ ὅποιοι δὲν ἀνεγνώρισαν τὰ φερόμενα ὡς πλεονεκτήματα τῆς καύσεως ἀπέναντι τοῦ ἐνταφιασμοῦ, διεξήχθη δὲ σπουδαία πολεμικὴ ἐναντίον τῆς καύσεως ὑπὸ ἐπιφανῶν ἰατρῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ παγκοσμίως πεφημισμένος νευρολόγος Δρ Μαρινέσκο· καὶ ὁ διευθὺ τῆς δὲ τῆς στρατιωτικῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ῥουμανίας στρατηγὸς Παπιοῦ ἐκηρύχθη κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νεωτερισμοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς διαφωτίσεως τῆς κοινῆς γνώμης ὄργανώθη εἰδικὴ συγκέντρωσις ἐν τῷ «Ἀθηναίῳ» τοῦ Βουκουρεστίου, καθ' ἣν ἀνεπύχθησαν αἱ ὑπὲρ τῆς καύσεως γνώμαι, ὁμίλησε δ' ἀκολουθῶν καὶ ὁ ἀρχιμανδρὶτης Δρ. Σκριμπάν ἐναντίον αὐτῆς καὶ ἐξήγησε διὰ ποίους λόγους ἡ Ἐκκλησία ἀντιτίθεται εἰς τὴν καύσιν τῶν νεκρῶν, ἀπαντήσας συγχρόνως εἰς πάντα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑπο-

στηρικτῶν αὐτῆς. Τὸ ζήτημα ἀνεφάνη καὶ πάλιν, μετὰ μακρὰν σιωπὴν, κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ὅτε ἀνεκοινώθη εἰς τῶν ἐφημερίδων ὅτι κατεσκευάσθη ὁ κλίβανος, τοῦ ὁποίου θὰ ἤρχιζε μετ' ὀλίγον ἡ λειτουργία, διεξήχθη δὲ ὑπὸ τῶν φίλων τῆς καύσεως δημοσιογράφων σοβαρὰ προπαγάνδα χαρακτηρίζουσα καὶ πάλιν τὸ ζήτημα ὡς ζήτημα «ἐπιστημῆς» καὶ «πολιτισμοῦ». Χάρις εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἀρχιμανδρῆτου Σκριμπάν ἡ ἀντίδρασις προσέλαβε σοβαρότερον χαρακτῆρα, διότι ἐχρησιμοποιήθη διαφωτισθεὶς καταλλήλως ὁ κληρὸς δλόκληρος, εἰς πλείστους δὲ ναοὺς τοῦ Βουκουρεστίου ἀνεπύχθη ἡ ἄποψις τῆς Ἐκκλησίας καὶ προετράπησαν οἱ πιστοὶ ν' ἀπόσχῃσι τῶν ἀντεκκλησιαστικῶν τούτων νεωτερισμῶν. Μετὰ τοῦ ἀρχιμανδρῆτου Σκριμπάν συνέπραξαν καὶ ἄλλοι ἐπιφανεῖς καθηγηταὶ καὶ δημοσιογράφοι, ἀπήντησε δὲ εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τῶν φίλων τῆς καύσεως ἡ πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα Καντακουζηνοῦ εἰποῦσα ὅτι εἶναι γελοῖον νὰ ὀμιλῇ τις περὶ προστάσιος τῆς δημοσίας ὑγείας διὰ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, ὅταν δὲν καταβάλληται ἡ ἀπαιτούμενη διὰ τὴν καθαριότητα τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως προσοχή. Ζωηροτάτη συζήτησις ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ Βουκουρεστίου ἔδωκεν ἐπὶ πλέον τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἱερέα κ. Παγλιονέσκου νὰ προσκομίσῃ ἀντίγραφον ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἀποδεχομένης τὴν καύσιν τῶν νεκρῶν. Καὶ οἱ ὀρθόδοξοι τοῦ Βουκουρεστίου ἐν τέλει τῇ 6 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐν συνεδίᾳ κατεδίκασαν τὸν νεωτερισμὸν. Οὕτω τὸ ζήτημα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν δὲν φαίνεται εὐδοκίμως σήμερον ἐν Ῥουμανίᾳ, ἔνεκα τῆς ἀντιδράσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τὸ ἐσχάτως συνεληθὸν Συνέδριον τῶν ἐν Ἀμερικῇ Μεθοδιστῶν ἐξέδωκε ψήφισμα, δι' οὗ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Βουλὴν καὶ τὸν Πρόεδρον τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ὅπως ἀρνηθῶσι τὴν ὑποστήριξιν τοῦ νομοσχεδίου πρὸς νέων ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν, ἐπὶ πλέον δ' ὅπως ἀρθῆ ὅσοδὴποτε περιορισμὸς τῆς ἐξουσίας τοῦ Προέδρου εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀναστολῆς τῆς κατασκευῆς νέων πολεμικῶν, ἐν περιπτώσει διεθνῶς τινος συνδιασκέψεως πρὸς ἐλάττωσιν τῶν ἐξοπλισμῶν.

—Ἐν τῷ ἐνταῦθα ἐκδιδομένῳ εὐαγγελικῷ περιοδικῷ «Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς» δημοσιεύεται περίληψις τῶν πρακτικῶν τῆς Γενικῆς Συνόδου τῶν ἑλληνικῶν εὐαγγελικῶν Ἐκκλησιῶν ἀποτελεσθεῖσης ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν εὐαγγελικῶν Ἀθηνῶν, Αἰκατερίνης, Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων, Σεβαστῆς, Κα-

στανίας, Πειραιώς και Μυλοτόπου. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνδέσμου τῶν εὐαγγελικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπερτίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Π. Λογγινίδου Προέδρου, Χ. Σιδηροπούλου γραμματέως, Δ. Καλαποθάκη Ταμίου, Μόσχου καὶ Μιχτισσοπούλου συμβούλων.

—Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι ἀπέκτησαν τὸν πρῶτον πάστορα, ὅστις ἀφιερῶθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ διὰ τοῦ ραδιοφώνου κήρυγμα. Ὁ αἰδ. Κάδμαν Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου τῶν ἀμερικανικῶν Ἐκκλησιῶν ἤρχισεν ἤδη τὴν διὰ τοῦ ραδιοφώνου εἰδικὴν ταύτην δοῶσίν του.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

*Ἐκθεσις περὶ τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1927 ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας πεπραγμένων, συνταχθεῖσα καὶ ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῇ Γενικῇ Συνελεύσει τῶν ἐταίρων τῇ 26 Φεβρ. 1928 ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου Γεωργίου Π. Οἰκονόμου. Ἀθήναι 1928.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Κυκουρίας προκηρῦσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιασεως τῶν ἀγρῶν τῆς Μονῆς κειμένων ἐν τῷ χωρίῳ Στόλω ἐνεργηθσομένην ἐν Ἁγ. Νικολάφ Ταγίας τῇ 8ῃ Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐνώπιον συμβολαιογράφου κ.λ. Οἱ ὅροι συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων εἰσὶ παρὰ τῷ γραφεῖφ τῆς Μονῆς καὶ οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίφ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἁγιος Δημήτριος» διακηρῦττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν τὴν 8ην Ἰουλίου 1928 ἐν Χιλιμοδίφ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κλεωνῶν Δημητρίου Μπαχταλιά ἡ ἐπισκευὴ τῶν κελλίων τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 73)22-6-28 διακηρῦξεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Πιπθαρίου διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης τῶν ἐφετεινῆς ἐσοδείας προβατομάλλων τῆς Μονῆς ἀνερχομένων εἰς (100 περίπου ὀκάδας συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐν τῷ γραφεῖφ τῆς Μονῆς διακηρῦξεως. Ἡ ὀριστικὴ κατακύρωσις γενήσεται ἐν Ἐρεσῷ τῇ 8 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 6 μ. μ. ἐν τοῖς καφενίοις παραλίας τόπφ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν ἐπὶ παρῶσιφ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσῷ.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυμᾶλλης προκηρῦττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης εἴκοσι πέντε (25) αἴγες ἐκ τοῦ ποιμνίου αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ζαχναῖς τῇ 8—15 Ἰουλίου τοῦ 1928 ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γεωρ. Ζινιάδου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρῦξεως ἡμῶν ἐν τῷ Γραφεῖφ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὀκτώ (8) οἰνοβάρελα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη, συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρῶτὴ προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 150 δι' ἕκαστον οἰνοβάρελον. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχ. Δάρα, ἡ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, ἐν Λίμνη καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπφ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν, ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως ταύτης ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἡ μειζονος προσφορὰς μετὰ τὴν δημοπρασίαν, θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη καθ' ἐκάστην ἑφεξῆς Κυριακὴν, μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου ἡ Γαλατᾶκη διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησης καὶ πώλησις 150 ἐλαιοδένδρων ἐξημερωμένων ἐκ τοῦ ἐλαιῶνος τῆς Μονῆς συμφώνως μετὰ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρῶτὴ προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν πέντε δι' ἕκαστον ἐλαιοδένδρον. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης, ἡ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνη καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Ἰουλίου 1928, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν ἀπὸ 10 π. μ. μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου, ἡ μειζονος προσφορὰς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὕτη καθ' ἐκάστην ἑφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Κεχροβουνίφ τῆς Τήνου Γυναικείας Μονῆς καὶ Κοιμησις τῆς Θεοτόκου διακηρῦττει ὅτι ἀπὸ τῆς 10-12 π. μ. ὥρας τῆς 22 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπφ τῆς πόλεως Τήνου ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς Γεωρ. Βιδάλη καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Η. Ἀφεντάκη πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἐνοικίασεως δι' ἐν ἔτος τῶν ἐν τῇ διακηρῦξει ἀναγκαφομένων οἰκιῶν καὶ ἀποθηκῶν τῆς Μονῆς κειμένων ἐν τῇ πόλει Τήνου, ἧς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι οἱ βουλόμενοι παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ συμβολαιογράφου καὶ παρὰ τῷ Γραφεῖφ ἡμῶν.

Τὸ Ἠγ(λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρκαλά δηλοποιεῖ ὅτι στὴν 22 Ἰουλίου 1928 Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς μεσημβρίας ἐν Ναυπλίφ καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται πλειοδοτικὴ δημοπρασία μονοετοῦς μισθώσεως τῶν ἐν τοῖς 13 χειμῶν τοῖς λειβαδίσις τῆς Μονῆς ἀγρῶν αὐτῆς. Οἱ ὅροι τῆς δημοπρασίας εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τῆς Κοινότητος Κασιόγκρι.

Τὸ ἡγ)λιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κλησιῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 8ην Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 ἐνεργηθήσεται δημοπρασία ἐκποιήσεως ἐκτάσεως 60 στρεμμάτων ἀκηχούσης εἰς τὴν Μονὴν ἢ θέσις Κερατσίνι, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργοδικείου Ἀθηνῶν. Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις γραφεῖον τῆς Μονῆς (ὁδὸς Μητροπόλεως καὶ Πεντέλης).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς μονῆς Ξενιάς προκηρύττει ὅτι συνελεύσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 3536 ἐν. ἔτ. διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου ἐνεργηθήσεται ἐν τῇ πόλει Ἀλμυροῦ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπω ἀπὸ τῆς 10 ἕως τῆς 12 ὥρας τῆς μεσημβρίας τῆς 8 Ἰουλίου ἐν. ἔτ. ἡμέρας Κυριακῆς πλειοδοτικὴ δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τῆς κόπρου τῶν ποιμνιστασιῶν τῶν λιβαδεῖων Κλέρια καὶ Νηές τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενιάς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἀλμυροῦ κ. Χ. Τρηκνελλινοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 144 ἐν. ἔτ. ἡμέρας διακηρύξεως ἢς ἀντίγραφα εὑρίσκονται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.

Ἡ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπεία τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Νικόλαου» προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 15 Ἰουλίου μηνὸς τρ. ἔ. ἡμέρας Κυριακῆ καὶ ὥρα 10-12 μ. ἐν Δελφοῖς ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κρίσσης. τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ Δελφῶν σποραδικῶς κείμενα ἑβδομήκοντα πέντε ἐλαιόδενδρα μετὰ τῆς γῆς τῶν. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἰσχυρωσθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γινώσκων τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ Ναοῦ.

Τὸ ἡγ)λιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ διακηρύττει ὅτι τὴν 1ην μηνὸς Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 π. μ. ἐκτίθενται ἐν Δαυλεῖα καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπω δημοπρασιῶν εἰς πλειοδ. δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 60 ἐρίφια τῆς Μονῆς, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χαιρωνείας Ἀρμολίου Παραμάγκα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, συμφώνως μὲ ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφον κατατεθήσεται Πρώτῃ προσφορᾷ ὀρίζεται εἰς δραχ. 180 δι' ἕκαστον ἐρίφιον. Ἔστω γνωστὸν ὅτι ἐν περιπτώσει ματαιώσεως ταύτης ἐνεκεν οὐδὲποτε λόγου, ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης, θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλᾶ δηλοποιεῖ ὅτι ἐν Ναυπλίῳ καὶ εἰς τὸν συνήθει τόπον δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται τὴν 22 Ἰουλίου 1928 Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς μεσημβρίας πλειοδοτικὴ δημοπρασία διὰ τὴν ἐκποίησιν 500 ὀκάδων ἐλαίου τῆς Μονῆς. Οἱ ὅροι εἶναι κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς καὶ τῆς Κοινότητος Καταίχχου.

Τὴν 15, 22 καὶ 29 Ἰουλίου 1928, ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπον ἐνεργηθήσονται αἱ ἐξῆς δημοπρασίαι τῆς Μονῆς Βαρλαάμ τῶν Μετεώρων. α) Περὶ διετοῦς ἐνοικιάσεως πέντε (5) τεμαχίων ἀγρῶν τῆς Μονῆς κειμένων ἐν Καλαμπάκῃ καὶ β) περὶ ἐνοικιάσεως τοῦ δικαίωματος ὑλοτομίας 15 κυβικῶν μέτρων ξυλίας δρυὸς διὰ δούγας ἐκ τοῦ δάσους Πάδης τῆς Μονῆς.

Τὸ ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βράχου «Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου» προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ χειμερινὴ Βοσκή τῶν Λειβαδίων Μονῆς 1) Βαθειᾶς 2) Τρούσιας 3) Πηγαδακίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 30 Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἐν Νεμέᾳ ἐν ἡμέρα Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π. μ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶν ἔμβασμα πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ὡς καὶ πᾶσα ἐπιστολὴ σχετικὴ πρὸς τὴν διαχείρισιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν δέον ἐφεξῆς νὰ διευθύνηται «Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία». Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου, Ἀθῆνας.

ΧΑΙΡΩΝΙΔΕΙΟΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

Ἡ Πρυτανεία τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου

Δηλοῖ ὅτι ἀποφάσει τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς προκηρύσσεται διαγώνισμα ἐκ τοῦ Χαιρωνιδείου κληροδοτήματος ἔχον θέμα τὴν σύνταξιν «πραγματείας περὶ τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν μεθόδων τῆς Κατηχητικῆς».

α) Τοῦ διαγωνίσματος δικαιοῦνται νὰ μετέσχωσιν Ἕλληνες Θεολόγοι.

β) Ἡ πραγματεία πρέπει νὰ σύγκειται ἐκ τεσσάρων τοῦλάχιστον τυπογρ. φύλλων σχήματος ὀγδόου.

γ) Τὰ χειρόγραφα αὐτῆς εὐανάγνωστα καὶ ἐπὶ τῆς ἐτέρας μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου γεγραμμένα δέον νὰ ἀποσταλῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ συνημμένου φακέλλου ἐσφραγισμένου καὶ φεροντος ἔνδον μὲν τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἔξωθεν δὲ ρητὸν φερόμενον καὶ ἐπὶ τῆς προμετωπίδος τῆς πραγματείας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1928.

Τὸ ἔπαθλον τῆς βραβευθησομένης πραγματείας ὀρίσθη εἰς δραχμὰς δεκαπεντακοσμίαις, θὰ ἐκτυπωθῇ δ' αὕτη εἰς ἀντίτυπα 500 δαπάνη τοῦ κληροδοτήματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Ἰουνίου 1928

Ὁ Πρύτασις

Ν. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ

ΠΑΤΡΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΣΥΡΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Διευθυντῆς

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς

Ἐσπ. Δρχ. 50. Ἐξοτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:

Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 - Ἀθῆναι

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΕΣΟΔΩΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΩΝ ΤΩΝ ΕΝΟΡ. ΦΙΛΟΠΤ. ΤΑΜΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΑΠΟ 1-1-27 ΕΩΣ 31-12-27

ΑΡΙΘ.	Ενοριακόν Φιλόπτωχον Ταμείον	*Εσοδα	*Εξοδα	ΑΡΙΘ.	Ενοριακόν Φιλόπτωχον Ταμείον	*Εσοδα	*Εξοδα
1	Ιερός Μητροπόλεως Ἀθηνῶν	59.492	52.498		Εξ μεταφορᾶς	353.308 90	711.737 70
2	Ι. Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασ. Θησείου	13.495 60	12.731 40	45	Ι. Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου Πενυκίας	6 135 10	5.665 —
3	» » Αἰκατερίνης Πλάκας	10.814 —	10.115 —	46	» » » Φιλοπάππου	9.671 95	8.883 40
4	» » » Πετραλώνων	5.688 35	4.365 40	47	» » » Ραγκαβιά	13.046 45	10.633 35
5	» » » Ἀλεξάνδρου Π. Φα- λήρου	14.642 —	13.918 30	48	» » » Παντελεήμονος Ἀ- ζαζωνῶν	67.908 —	57.776 —
6	» » » Ἀναργύρων Ψυρρή	14.135 50	12.875 —	49	» » » Ἰλισσοῦ	11 986 35	10 484 90
7	» » » Ἀποστόλων Θησείου	8.808 05	8 674 85	50	» » » Παύλου	41.560 60	36 690 70
8	» » » Τζιτζιφιών	3.542 —	3.596 —	51	» » » Πολυκάρπου	4.573 —	2.568 —
9	» » » Ἀσωμάτων Θησείου	9.645 —	9.638 —	52	» » » Σπυρίδωνος Σταδίου	18.401 40	16.375 20
10	» » » Ἀντωνίου Πατησίων	3.954 —	3.000 —	53	» » » Στυλιανοῦ Ἀρεως	5.273 45	4 837 90
11	» » Γεννήσεως Θεοτόκου Κη- φισίας	8.067 50	5.799 —	54	» » » Ρόμβης	8.803 —	7.737 —
12	» » Ἀγ. Γεωργίου Β'. Νεκρο- ταφείου	13.312 80	13.234 55	55	» » Ταξιαρχῶν Πολυγώνου	40 966 50	31.655 —
13	» » » Δουργούτη	16.634 —	15 594 —	56	» » » Π. Ἀγορᾶς	7.038 —	6.773 —
14	» » » Κυψέλης	55 259 40	42.821 —	57	» » Ἀγ. Γοιάδος Κεραμεικοῦ	9.869 —	8.095 —
15	» » » Καρύστη	58.498 90	45.890 85	58	» » Φιλίππου Βλασσαροῦ	13 060 70	12.705 —
16	» » » Γλυκερίας Γαλατσίου	3.853 35	3.782 50	59	» » » Φατεινῆς	13.865 —	11.521 —
17	» » Προφήτου Δανιὴλ	24.937 —	19.365 10	60	» » Καπνικαρέας	11.286 —	10.991 —
18	» » Ἀγ. Δημητρίου Μπραχα- μίου	2 836 70	2.133 50	61	» » Γεν. Χριστοῦ Χριστοκοπ.	4.455 —	3.410 50
19	» » » Ἀμπελοκήπων	9.711 —	8.156 25	62	» » Ἀγ. Ἀρτεμίου Γούβας	9.021 70	9.376 60
20	» » » Κηφισίας	7.777 —	7.527 —	63	» » Ἰωάννου Θεολόγου	1.194 —	1.194 —
21	» » » Ψυρρή	17.789 90	15.659 50	64	» » Μετ. Σωτῆρος Κηφισίας	13.448 —	9.924 65
22	» » » Μονυσίου Ἀρεοπα- γίτου	52.035 65	50.064 35	65	» » » Συγγροῦ	17 989 40	16.740 —
23	» » » Εἰρήνης	8.828 —	7.268 —	66	» » Νικολάου Κ. Πατη- σίων	8.865 30	7.517 20
24	» » » Ἐλευθερίου Ἀρεως	16 943 —	11.475 —			1.191.756 80	1.003.344 10
25	» » » Ζώνης	43.903 35	23.243 35	ΠΕΙΡΑΙΩΣ			
26	» » Ζωοδόχου Πηγῆς	51.602 —	35.961 —	67	Ιερ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος	73 499 10	63.133 —
27	» » Προφήτη Ἡλιοῦ Παγ- κρατίου	26.314 90	26.120 50	68	» » » Βασιλείου	57.785 20	49.429 95
28	» » Τριῶν Ἱεραρχῶν Πετρα- λώνων	9.676 —	9.676 —	69	» » » Διονυσίου	25.913 —	25.149 80
29	» » Ἀγ. Ἰωάννου Ἠλυσίων	7.150 90	6.514 50	70	» » » Δημητρίου Ξυλοκερ.	16 200 90	16.541 90
30	» » » Γαργαρέττας	14.714 90	14.304 60	71	» » » Ἐλευθερίου	23.278 —	23 712 —
31	» » Κοιμήσεως Θεοτόκου Μο- ναστηρακ.	16.203 80	14.802 50	72	» » » Εὐαγγελιστρίας	71.347 10	60.378 15
32	» » » Χρυσοσπηλ.	12.089 50	11.023 20	73	» » Προφήτου Ἡλιοῦ	84.914 50	77.702 —
33	» » » Χρυσοκαστρ.	6.681 35	5.741 95	74	» » » Κων/νου	63.886 75	61.068 75
34	» » » Κυνοσάργους	3.088 75	1.743 —	75	» » » Μεταμ. Σωτῆρος	29.984 —	28.480 —
35	» » Ἀγ. Θεοδώρων	24.580 —	21.553 —	76	» » Ἀγ. Νικολάου	76.317 30	70.936 10
36	» » » Κων/νου Ὁμονοίας	24 399 90	21.993 95	77	» » Σοφίας	33.210 90	27.976 60
37	» » » Παλαίου	55.333 40	36.174 75	78	» » Σπυρίδωνος	03.483 10	94.234 30
38	» » Εὐαγγελιστοῦ Λουκά	21.109 40	14.838 75	79	» » Ἰωάννου Ρέντη	11.345 75	9.213 80
39	» » Ἀγ. Μαρίνης	7.786 45	7.662 50	80	» » Εἰσ. Θεοτόκου Σαλα- μίνος	3.257 10	2.486 —
40	» » Ὁσίου Μελετίου	10.087 25	9.727 15			1.866.180 40	1.613.806 95
41	» » Ἀγ. Μαρκελλῆς Βοτανικοῦ	1 245 55	830 —	ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ			
42	» » Μεταμ. Σωτῆρος Καλλιθέας	16.261 15	16.240 —			543.492 70	359.856 90
43	» » » Πλάκας	13 256 65	12.481 60	Σύνολον Γενικῶν			
44	» » Ἀγ. Νικολάου Πενυκίας	47.073 —	37.922 85			2.409.533 10	1.973.662 35
	Εἰς μεταφορᾶν	353.308 90	711.737 70				

*Ο Λογιστῆς
Τ. Δεοντόπουλος

*Ο Πρόεδρος
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

*Ο Ταμίας
Α. Γκαλούρης